Întreabă. Cere. Bate. Îndrăzneşte. Nu te teme. Nu te spăimânta. Stăruie. Năvăleşte. Fii treaz. Fii întreg la minte.

Tot atâtea îndemnuri care cu prisosinţă arată că nu se cuvine să fim proşti! Dovadă e însuşi faptul că Dumnezeu e un Dumnezeu ascuns, că trebuie să-L descoperim; că lumea Lui trebuie s-o putem descifra. Nimic nu ne e dat mură-n gură, natura e complicată şi dialectică, ***dincolo*** de complicaţii şi dialectică ni se cere s-o desluşim; sensurile ei stau ***dincolo*** de realitatea imediată. O vastă cimilitură în care numai o minte întreagă se poate descurca. Şi până la urmă, în acest rebus, îl găsim pe Dumnezeu ascuns – unde? În locul cel mai puţin probabil fiindcă era cel mai evident – unde nu ne-am fi gândit... înăuntrul inimii noastre!

N. Steinhardt – Jurnalul fericirii

ISBN 973-87132-1-8

D. R. GRIGORESCU

DE LA PROTECŢIA SPIRITUALĂ LA PROTECŢIA ENERGETICĂ

Destinul este în mâinile voastre

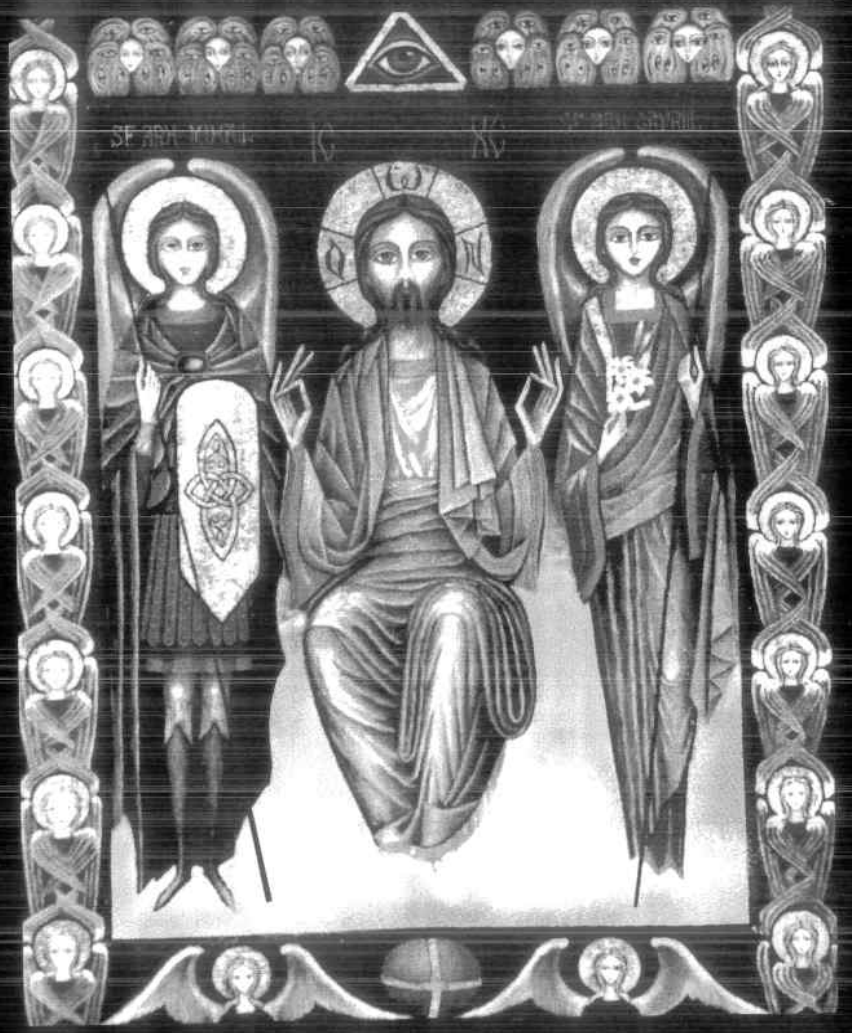

EDITURA ARMONIA

Despre destin

Este binecunoscută expresia *fiecare cu crucea sa* şi povestea acestei expresii.[1] Problemele ridicate de existenţa unui destin sunt în permanenţă asociate cu subiectul predestinării. Suntem oare predestinaţi de divinitate pentru o viaţă bună sau rea? Potrivit căror criterii sunt împărţite norocul, fericirea, împlinirea? Există grade ale predestinării? Putem vorbi despre predestinare în marile evenimente ale vieţii noastre sau în cele mai mici amănunte?

Pentru a înţelege toate aceste concepte, este bine să lămurim baza ontologică asupra căreia se aplică. Prima întrebare este ridicată de scopul vieţii noastre. Din punctul de vedere al Divinităţii care ne-a trimis în lume, din punctul de vedere al Creatorului nostru, scopul parcurgerii vieţii este **mântuirea**. Dumnezeu vrea ca fiecare dintre noi să se întoarcă **acasă**, în casele Tatălui, şi să trăiască o veşnicie bucurându-se de rai.

Din această perspectivă vom înţelege că viaţa este o probă, un examen de admitere. Dacă vom căuta admiterea în rai, va trebui să aflăm că raiul nu este asemenea unei câmpii, unde toate sufletele trăiesc la acelaşi nivel. Ar fi absurd să credem că, dacă vom avea fericirea de a ne mântui, vom fi în acelaşi plan cu apostolii sau sfinţii.

[1] Se spune că un om s-a plâns Mântuitorului de viaţa plină de necazuri pe care o are de dus, simbolizată de crucea mult prea grea pe care o are de cărat în spate. Mântuitorul i s-a arătat şi, ducându-l într-o cameră plină cu cruci, l-a lăsat să îşi aleagă altă cruce. Omul a încercat crucile: una era prea grea, alta prea uşoară, una era prea înaltă, alta era prea scurtă; în cele din urmă, a ales o cruce, părându-i că aceea îi era cea mai potrivită. Iisus i-a spus atunci că îşi alesese tocmai crucea de care se plânsese a fi mult prea grea.

Raiul are o structură piramidală[2], în vârful căreia se află Sfânta Treime; la următorul nivel se află Maica Domnului; apoi apostolii, fiecare având un nivel pe măsura efortului depus pentru a se mântui. Cei de la nivelurile de jos nu se pot ridica la nivelurile superioare, dar cei de sus pot coborî la nivelurile inferioare, astfel încât comunitatea spirituală a raiului este desăvârşită.

Desigur, nici un credincios adevărat nu pune la îndoială înţelepciunea divină şi felul în care aceasta lucrează în viaţa sa. Este adevărat, în egală măsură, faptul că fiecare credincios a avut măcar o dată în viaţă un moment în care s-a întrebat „De ce mi se întâmplă tocmai mie aşa ceva?" Sunt evenimentele negative din viaţa noastră o impunere a voinţei divine? În ce măsură avem putere de decizie în virtutea liberului arbitru cu care am fost înzestraţi de Dumnezeu încă din rai? Răspunsul poate porni de la premiza că fiecare examen presupune un efort corespunzător. Într-un fel se va da admitere la o facultate cu tradiţie, cu prestigiu, în alt fel se va da examen la o facultate nou înfiinţată, fără acreditare, cu profesori necunoscuţi, cu bază materială inexistentă.

În mod similar, fiecare dă examen pentru un anume nivel al raiului. În momentul creării sale de către Dumnezeu, fiecare suflet îşi va alege locul din rai unde va dori să se întoarcă. În consecinţă, toţi venim pe pământ cu una sau mai multe misiuni: să dăm naştere unui copil şi să-l educăm într-un anumit spirit, să curăţăm o parte din mizeria acestei lumi, să luminăm pe cei neştiutori, să participăm la construirea binelui şi a frumosului, să creştem, să ne eliberăm, să ajutăm, să învingem. În funcţie de finalitate, Dumnezeu îi va da omului armele cu care urmează să se lupte în lumea materială – calităţile lui,

[2] Ioan 14, 2: „În casa Tatălui Meu multe lăcaşuri sunt"

temele de evoluţie spirituală – defectele proprii pe care va trebui să le învingă, aliaţi – îngerii şi sfinţii, iar adversari – demonii. Probele de foc ale examenului constituit de existenţa omului pe acest pământ sunt marile evenimente ale vieţii, bune sau rele. Examenul poate fi luat chiar cu o notă mai bună decât cea scontată iniţial de muritor, poate fi trecut sau poate fi un eşec. Nu este posibil ca cineva să-şi propună mai mult decât poate duce, căci dificultatea traseului şi datele ajutorului primit de sus sunt direct proporţionale cu ce şi-a ales; iar Dumnezeu nu greşeşte niciodată, de unde şi expresia *Dumnezeu nu îţi dă mai mult decât poţi duce.*

În concluzie, credem că fiecare îşi alege propriul destin, propria cruce, primind de la Dumnezeu tot ajutorul pentru care are deschiderea necesară în a-l recepta. Dacă mulţi s-au rătăcit pe traseul pe care singuri l-au ales, este pentru că au pierdut perspectiva globală asupra vieţii lor. Înglodaţi în lume, ei se gândesc neîncetat la ce trebuie să primească de la Dumnezeu, nu la misiunea pe care o au de îndeplinit. Viaţa nu este făcută pentru mâncare, băutură şi sex. Ea este un examen ce poate fi trecut cu înţelepciune, suflet deschis, răbdare şi credinţă. Viaţa este creştere spirituală prin grija permanentă de a fi omul potrivit la locul potrivit. Suntem predestinaţi deoarece probele au fost deja stabilite, dar, în permanenţă, suntem liberi să alegem felul în care vom trece prin acele probe.

Spre exemplu, este deja hotărât de Dumnezeu ca un om să treacă într-o zi anume, la o oră fixată dinainte, pe lângă o casă în flăcări, în care plânge un copil mic. Nu este nimeni altcineva pe stradă, nu este timp pentru a chema pompierii să salveze viaţa copilului. Omul are două opţiuni: să treacă mai departe şi să nu-şi pună viaţa în pericol, sau să rişte şi să intre în foc pentru a salva copilul. Decizia este a lui. Locul este hotărât. Rămâne de văzut dacă el este omul potrivit.

PARTEA I

ATACUL

1. ATACURI DE LA DEMONI

1.1 Despre demoni, în general

Îngerii răi sau diavolii sunt fiinţe personale şi reale, netrupeşti. Ca şi îngerii buni, ei au inteligenţă, personalitate şi capacitatea de a opera în lumea materială.

Lumea cerească, creată de Dumnezeu[3], a fost alcătuită primordial doar din îngeri buni. Aceştia erau organizaţi ierarhic, în funcţie de gradul desăvârşirii fiecărei trepte, în cete. Duhurile rele au fost, iniţial, cei mai desăvârşiţi dintre îngeri şi au căzut, răzvrătindu-se împotriva lui Dumnezeu, din mândrie.

Numele de îngeri răi a fost dat acestor duhuri pentru că au doar predispoziţie spre a face răul. Potrivit *Sfintei Scripturi,* ei poartă diferite denumiri: demoni, diavoli, draci, duhuri necurate, duhuri rele, iar căpetenia lor se numeşte Satan, Lucifer, Veliar.

Negând autoritatea lui Dumnezeu, demonii şi-au negat condiţia ontologică şi scopul pentru care au fost creaţi.

[3] Facere 1, 1: „La început a făcut Dumnezeu *cerul* şi pământul". Prin *cer* se înţelege lumea cerească a îngerilor.

Astfel, dacă au fost frumoşi – au devenit urâţi, dacă au fost buni – au devenit răi, dacă au fost fericiţi – au devenit nefericiţi, dacă au fost luminoşi – au devenit întunecaţi.

Diavolul există, el nu este o invenţie băbească sau o reminescenţă a mentalităţilor medievale. Se spune adesea că, dacă nu crezi în puterea diavolului, atunci el nu are putere asupra ta. Este probabil afirmaţia care îi place cel mai mult acestui duh rău, deoarece cea mai mare înşelătorie a diavolului este să crezi că nu există. Deci, de ceea ce nu există nu este nevoie să te fereşti, iar o mulţime de ispite vor părea a fi gândurile noastre. Înţelepciunea populară românească (*un drac descoperit este pe jumătate învins*) sau internaţională (*better a devil you know*) avertizează asupra acestei capcane. De asemenea, diavolul nu este un duşman ce trebuie subapreciat; paginile *Bibliei* ne arată că Mântuitorul nu a tratat problema răului prin a face abstracţie de cel care o cauza, ci prin confruntare directă.

De ce există demonii? Pentru că, asemenea omului, au fost înzestraţi cu libertate. Creaţi fiind de Dumnezeu ca îngeri buni, au fost liberi să cadă şi să trăiască, în continuare, în dimensiunea existenţială pe care au ales-o. De ce sunt lăsaţi să afecteze existenţa umană? Pentru acelaşi principiu potrivit căruia nimeni nu poate obţine cote ridicate de eficienţă fără a avea concurenţi; diavolii sunt greutăţile fără de care, în această fază a lumii materiale, nu putem deveni „halterofili ai spiritului".

Existenţa diavolului nu implică un dualism ontologic de genul: nu există lumină fără întuneric, Dumnezeu fără diavol, bine fără rău. A fost o vreme în care Dumnezeu exista, iar diavolul nu. A fost o vreme în care creaţia lui Dumnezeu era perfectă şi toate erau *bune foarte*. Va fi o vreme, după a doua venire a Mântuitorului, când diavolul

va fi închis în iad, iar pământul se va întoarce în rai, aşa cum a fost înainte de căderea primilor oameni. Şi atunci Dumnezeu va exista, iar diavolul nu. Aceasta diavolul o ştie prea bine şi tocmai de aceea determină cât mai mult rău, atât cât mai poate.

1.2 Condiţia demonilor

Condiţia existenţială a demonilor este **nefericirea**. Imaginea demonului care râde frecându-şi lăbuţele într-un colţ întunecat, după ce a încurcat viaţa oamenilor, este falsă şi romanţată. Tot astfel, uneori, diavolul apare fascinant, sub chipul unui bărbat brunet, rafinat, marcat însă de damnare şi decadenţă. Nimic din ceea ce diavolul reuşeşte să întreprindă în sens negativ nu-i oferă vreo satisfacţie de orice fel; nu poate râde, nu se poate bucura; este muncit de o suferinţă chinuitoare deoarece poartă starea de iad înăuntrul lui, plânge şi se vaită în permanenţă, minte, înşeală, doreşte să târască în suferinţa sa tot ce îl înconjoară, urăşte, distruge, chinuieşte, ştiind că nimic nu-l poate ajuta:

„Diavolul umblă ca un leu răcnind, căutând pe cine să înghită."[4]

Diavolul **este** duh, el nu are chip. În general, atunci când dobândeşte oarecare materialitate, împrumută diverse imagini convenţional întipărite în mintea umană, în funcţie de situaţie. Dacă va vrea să sperie, va apărea urât, negru, cu coarne, dacă va vrea să ispitească, se poate arăta cu chipul unui înger de lumină. Sfântului Atanasie cel Mare i s-a arătat diavolul chiar sub chipul lui Hristos, ispitindu-l cu mândria de a se fi bucurat de o asemenea viziune,

[4] I Petru 5,8

lăudându-l pentru nevoința lui și garantându-i mântuirea. Spunându-i că nu este vrednic de o asemenea arătare, sfântul i-a cerut viziunii să își arate stigmatele – rănile de la mâini și de la picioare – iar chipul fals al lui Hristos a dispărut. Diavolul nu suportă faptul că Hristos S-a răstignit pentru noi și nu suportă smerenia, căci el însuși a căzut din mândrie.

Diavolul **se hrănește** cu toate afectele noastre negative. Dacă ne va fi frică (din diverse motive) el se va hrăni cu ea; puterea lui va crește și ne va induce o frică mai intensă, provocând o reacție în lanț. Dacă vom constata că suntem ignoranți într-un domeniu, în loc să căutăm informații și să-i întrebăm pe cei pricepuți, vom căuta să acoperim golurile cu orgolii, pretenții, afișând o superioritate neîntemeiată, transformându-ne într-o formă umană fără fond. Dacă cineva ne va supăra, în loc să fim calmi sau să zâmbim, ne vom certa, vom provoca isterie, violență și nu ne vom deosebi cu nimic de felul în care doi câini se întărâtă reciproc de o parte și de alta ale unui gard.

1.3 Atacurile demonilor

În general, diavolul este foarte puțin interesat de corpul uman trecător, o efemeridă din perspectiva lui. El este interesat de suflet, care este veșnic, și de întreg procesul evoluției spirituale ce poate ridica *sufletul* nostru spre mântuire. Sufletul veșnic este *chipul lui Dumnezeu din noi,* însă această amprentă divină poate fi alterată. Sufletul poate fi chinuit, din interior, de neputințele noastre spirituale: invidie, ură, sentimentul inferiorității, de blocajele ce ne împiedică să-l hrănim cu credință, iubire, bunătate, compasiune. Din exterior, sufletul poate fi rănit de răutatea celor din jur, de lipsa iubirii lor, de

lipsa înțelegerii felului nostru de a gândi, a crede și a pătrunde sensurile acestei lumi. Sufletul se poate damna prin ateism, sinucidere, practicarea unor forme de credință idolatră sau satanică. În acest sens, el poate fi vândut în cea mai pură manieră faustiană.

O altă țintă a **atacurilor diavolești** este și *asemănarea lui Dumnezeu din om* – capacitatea noastră de a crea. Dumnezeu a așezat în fiecare dintre noi o forță constructivă sau creativă (vezi *Pilda talanților*). Demonii vor încerca să blocheze această capacitate creatoare, făcându-i pe cei ce depun o muncă fizică să aibă dureri de spate, să fie cuprinși de lene sau să consume alcool; în același timp, aceia care desfășoară o activitate intelectuală nu se vor putea concentra, nu vor avea inspirație, nu se vor putea exprima cu claritate.

Deoarece **diavolul nu are resursele sale de energie**, va converti modalitățile de realizare sau finalitățile unei porniri constructive, astfel încât vom întâlni adesea scriitori și oratori talentați care promovează idei dăunătoare, sau cercetători de geniu aflați în slujba războiului și a terorismului. Celor avertizați asupra acestor tertipuri diavolești le putem spune că influența răului îi poate conduce și spre exagerarea binelui sub variate forme de bigotism, puritanism neadaptat societății și vremurilor, pietism exagerat. O istorisire din pateric ne vorbește despre un călugăr la care venea, în fiecare noapte, un înger de lumină spunându-i *„Scoală-te la rugăciune păcătosule, Dumnezeu veghează și tu dormi?!"* Fericit că Dumnezeu își trimite îngerii pentru a-l îndemna la progres spiritual, călugărul s-a considerat binecuvântat și, o vreme, s-a rugat nopțile, în timp ce ziua avea de îndeplinit canonul său de muncă în mănăstire, la care se adăuga asistarea la serviciile religioase din biserică. Evident, după o vreme, a

ajuns să doarmă în timpul Liturghiei, să nu fie eficient în activitățile zilnice, într-un cuvânt toată viața lui în mănăstire a fost pe de-a-ntregul tulburată. Ducându-se apoi la duhovnic și cerându-i sfatul, a aflat că îngerul care îl vizita era, de fapt, un demon cu chip de lumină.

Atacurile din partea demonilor se pot realiza prin două mijloace: ispita – obișnuita încercare pe care demonul o face în a ne atrage tot mai mult pe drumul lui – și trimiterea unor demoni asupra noastră, prin intermediul magiei negre.

Ispita reprezintă încercarea diavolului, gândul pe care îl induce și pe care tindem să ni-l asumăm, în mod artificial, ca fiind al nostru. În fază incipientă, ispita nu este păcat. Spre exemplu, unei persoane îi vine ideea de a fura o sumă de bani. Dacă imediat respinge gândul, ca fiind impropriu sieși, va rămâne în stadiul de ispită și nu va păcătui, iar încercarea diavolului va fi respinsă. Dacă va lăsa fantezia să lucreze pe această temă, gândindu-se de unde va fura banii, cum va proceda pentru a-i fura și ce va face cu suma de bani astfel obținută, deja a săvârșit un păcat cu gândul. Dacă va face planuri, povestind cuiva din anturaj ce „beneficii" ar avea furând bani, va săvârși și un păcat cu vorba, iar dacă își va pune planul în aplicare, va păcătui cu fapta.

Desigur, existența ispitei nu absolvă omul de păcat, în sensul „sunt slab, diavolul m-a pus ..." Există o povestioară ce spune că într-o mănăstire, în Săptămâna Mare, când călugării posteau doar cu pâine și apă, iar la bucătărie nu se făcea foc (deoarece nu se gătea), un călugăr tânăr și neexperimentat a primit un ou de la o țărancă. Fiindu-i poftă, după atâtea săptămâni de post, a dorit să fiarbă oul dar nu avea unde. Așa că a luat un păhărel de tablă, l-a umplut cu apă și l-a pus deasupra candelei de la icoana din

chilia sa, pentru a fierbe oul. După ore de așteptare, când apa fierbea, în chilie a intrat starețul. „Ce faci cucernice?" l-a întrebat el pe tânăr, crucindu-se. „Mănânci ou în Săptămâna Mare? Și fiert la candelă? La sfânta icoană?" Speriat, călugărul s-a apărat zicând: „Iartă-mă Sfinția ta, dracul m-a pus". Însă, dintr-un colț întunecat, a apărut diavolul, care a zis: „Nu eu, nici măcar mie nu-mi trecea așa ceva prin cap". Morala povestirii ar fi aceea că natura umană este pervertită și, acceptând cu prea multă ușurință ispitele, de-a lungul vieții ajungem să întâmpinăm intențiile diavolului, trăind într-o ispită continuă. Deși povestirea este amuzantă, mesajul ei este unul foarte îngrijorător. Cum ne vom apăra, în aceste condiții, când vom avea de a face cu un număr mare de diavoli trimiși de cine știe cine pe capul nostru și cum ne vom proteja, dacă noi gândim după sistemul de gândire al diavolului, iar nu după cel dumnezeiesc?

Ispitele au trei surse: poftele sau plăcerile trupului – în sensul instinctelor animalice ce se cer satisfăcute și cultivate; poftele ochilor – dorința de acumulare, de strângere a unor averi ce nu pot fi cheltuite într-o viață de om; și trufia vieții – slava deșartă, nevoia cuiva de a se simți superior celorlalți. Cei trei dușmani ai omului sunt, în consecință, trupul nestăpânit de minte și suflet, plăcerile lumii – în sensul capcanelor valorice și diavolul.

Există și posibilitatea **trimiterii diavolilor**. Aceasta este o practică extrem de periculoasă, atât prin rezultatele ei, cât și prin statutul celor care o folosesc. Nu întotdeauna diavolii sunt trimiși prin magie neagră. Există oameni cu al treilea ochi deschis, capabili să vadă duhurile, care cunosc tehnicile de invocare a demonilor și au puterea de a le porunci și de a-i determina să facă tot ceea ce le cer. Cei care atacă în această manieră nesocotesc voia divinității,

urmăresc un efect pe timp scurt şi nu înţeleg că, peste o vreme, într-un fel sau în altul, victima se va elibera, iar Dumnezeu îi va răsplăti nevoinţa. În schimb, tot răul pe care cei ce atacă prin demoni îl cultivă în lume se va întoarce şi nu îi va nimici doar pe ei, ci şi tot ce îi înconjoară.

Din punct de vedere tehnic, diavolii pot fi legaţi de oameni prin corzi de întuneric sau de lumină. Dacă sunt legaţi cu mijloace întunecate, aceste legături dispar prin mijloacele protecţiei spirituale sau tehnici energetice, adăugând lumină şi dizolvând întunericul. Dacă însă diavolii sunt legaţi cu lumină, omului i se vor întâmpla o mulţime de necazuri atunci când intră în biserică, primeşte Tainele sau posteşte, deoarece duhul legat de el suferă agresiunea spiritualului, însă nu se poate îndepărta, şi se răzbună. Este una dintre cele mai perverse tehnici. În mod normal, de lângă un om care practică tehnicile protecţiei spirituale, demonii pleacă de bunăvoie, dar în acest de-al doilea caz nu pot. Pentru a se elibera, o persoană de care sunt legaţi demonii va merge la un preot cu înainte vedere sau va învăţa tehnici energetice şi de mentalizare, pentru a tăia corzile din jurul său. Din păcate, există persoane cărora le plac demonii „plantaţi" pe lângă ei, ajungând să îi îngrijească asemenea unor animale de casă.

O altă tehnică malefică este trimiterea unui diavol purtător al unui mesaj distructiv. Nu întâmplător Sfinţii Părinţi ne vorbesc despre demoni „specializaţi" pe determinarea unui păcat anume sau a unei anumite practici distructive. Spre exemplu, victima poate simţi nevoia de a se droga sau de a bea alcool. Dacă subiectul unui astfel de atac va respinge primele porniri, după o vreme, diavolul va renunţa, cu atât mai repede cu cât se vor folosi mijloacele de protecţie spirituală. Este însă posibil ca, în

cazul unui om credincios, ţinta trimiterii demonilor să fie cea mai slabă persoană din apropierea sa: copilul, partenerul de viaţă, unul dintre părinţi. Spre exemplu, trimiţând un demon partenerei, aceasta se va simţi neatractivă, concurată de alte femei, neglijată, va deveni geloasă, depresivă, posesivă şi, în final, va recurge la vrăjitoare pentru a-şi asigura în continuare viaţa alături de bărbatul pe care îl doreşte.

Există chiar şi demoni purtători ai unor mesaje recurente precum *de câte ori se eliberează, altcineva să îi facă vrăji.*

De obicei, vrăjitoarele sau vrăjitorii practică forme de închinare la demoni, slujindu-le lor, fără a avea puterea de a le porunci (să nu uităm că principala caracteristică demonică este mândria). Ei sparg câmpul energetic al unei persoane sau închid una dintre chakre, ori o contaminează cu ki greu. Este ca şi cum am unge pe cineva cu miere şi l-am expune într-un loc cu multe muşte.

1.4 Colaborarea cu diavolul

Există mai multe grade de colaborare cu duhurile rele, aflate în permanenţă în apropierea noastră, tot astfel cum există diverse grade în procesul demonizării.

În general, oamenii acceptă formele parazitării de către duhurile rele doar pentru o scurtă durată de timp, respingând-o dintr-o pornire instinctuală sănătoasă sau ca urmare a unei educaţii religioase temeinice. Există însă multe „portiţe" pe care nu suntem conştienţi că le-am lăsat deschise.

Invocarea diavolului este cea mai des întâlnită formă de contaminare spirituală. Nu trebuie să fii vrăjitor şi nici

măcar predispus la practici oculte pentru a realiza acest lucru. Nu întâmplător bătrânii foloseau în locul substantivului *diavol* forme eufemistice precum „*ucigă-l Crucea*", „*ducă-se pe pustii*", căci simpla menționare a numelui poate fi considerată o invocație și, cu atât mai mult, o trimitere. Ajunși aici este foarte important să ne oprim asupra practicii înjurăturii la români.

O înjurătură suburbană, cu menționarea diverselor părți anatomice sau a liniei genealogice materne este păcat prin actul violenței verbale. „Drăcuitul" ar putea părea astăzi o formă elegantă de înjurătură, însă determină trimiterea către cel rău a lucrurilor din casa noastră, a prietenilor noștri, a animalelor din ogradă; mai apoi ne mirăm că viața ni se duce de râpă, fără să realizăm că dormim într-un pat drăcuit, mâncăm animale drăcuite, socializăm cu persoane drăcuite și așa mai departe. Mai mult, dacă avem un dușman care ne face foarte mult rău, potrivit cărei logici îl trimitem diavolului și cum ne putem aștepta să fie mai bun cu noi și să ne lase în pace, când îl punem în brațele celui care este sursa răutății? O mamă care își trimite copilul diavolului trebuie să știe că îl va demoniza, că bietul copil nu va avea noroc, va fi bolnav, corupt de vicii, violent. Degeaba îl va duce la preoți ca să-l dezlege, sau la doctori ca să-l trateze, dacă nu se va spovedi de păcatul acesta și nu se va opri din a-l mai practica.

Fără a insista foarte mult, căci simpla idee a unei astfel de posibilități este greu de conceput, trebuie menționat aici că înjurăturile ce au în conținut cuvintele: Dumnezeu, Cruce, sfinți, Împărtășanie (sic! grijanie), Paști și alte cuvinte legate de viața de sfințenie sunt blasfemie; ele echivalează cu profanarea bisericilor și cu actele practicilor satanice sau ale magiei negre.

Pentru cei atrași de **practicile magiei negre** sau cele satanice din teribilism, din disperare sau atrași fiind de mirajul puterii, datorită faptului că se află deja într-o fază foarte periculoasă a evoluției lor, nu putem decât să atragem atenția asupra faptului că orice gen de pact cu diavolul nu va atrage după sine respectarea reciprocă a condițiilor. Diavolul nu este capabil de nici o formă pozitivă de reacție. Nimeni nu se poate aștepta din partea lui la fidelitate, constanță, ori împlinirea unei promisiuni. În lumea demonilor totul este minciună și înșelăciune. Cei atrași în astfel de târguri vor fi folosiți pentru a face rău, apoi vor fi atacați și distruși în cel mai groaznic fel cu putință.

1.5 Demonizarea

Actul intrării unui demon în trupul unui om este unul rar, extraordinar, părând mai des întâlnit în zilele acestea datorită mediatizării intense. Demonizați au existat întotdeauna și au fost diagnosticați ca atare și în vremurile precreștine. Este însă bine să știm că diavolul nu poate intra într-un om pentru că vrea. În oamenii botezați, care duc o viață creștină corectă, există Hristos, iar diavolul va fi în permanență asemenea unei umbre pe lângă ei, însă nu va putea niciodată intra în trupurile lor, decât dacă i se va deschide o posibilitate.

Din punct de vedere fenomenologic, demonizarea poate avea mai multe căi de realizare.

În primul rând, un om se poate demoniza treptat, trăind într-un mediu viciat (a fost drăcuit de mamă, de rude, a drăcuit totul în jurul lui, a încălcat regulile Bisericii mai mult decât le-a respectat). Cu timpul, el se va afunda tot mai mult în partea întunecată a existenței.

În al doilea rând, o cale mai scurtă este cea a dobândirii unui viciu care afectează raţiunea (alcoolismul sau consumul drogurilor). În momentele iraţionale, sub influenţa substanţei halucinogene consumate, oricând diavolul se poate arăta frumos, strălucitor, promiţându-i lumea, iar omul îşi poate vinde sufletul fără a sta prea mult pe gânduri. Multe vicii de acest fel pot fi induse prin magie neagră. De asemenea, pornirile auto-distructive, precum pierderea speranţei în viitor, deprimarea, perceperea propriei vieţi ca inutilă, pot fi induse prin magie pentru a determina pe cineva să-şi pună ştreangul de gât şi să se lepede de Dumnezeu, într-o formă sau alta.

Cel mai direct mod de demonizare este însă starea de golire spirituală, expuşi fiind îndeosebi ateii, cei ce se închină idolilor sau demonilor, practicanţii magiei negre şi cei care, în cunoştinţă de cauză, şi-au vândut sufletul diavolului pentru anumite beneficii.

În cele din urmă, trebuie menţionat faptul că demonizaţii sunt evidenţa existenţei diavolului, care se manifestă prin urlete şi zbaterile trupului pentru că Dumnezeu îl obligă. Altfel, el ar tăcea în om, asemenea unui cancer asimptomatic, ajungând, în timp, să îi domine voinţa, făcându-l să se comporte ca un nebun, să se automutileze şi, în cele din urmă, ducându-l la sinucidere. Nu întotdeauna cei demonizaţi sunt primii vinovaţi pentru starea lor (adesea fiind părinţii şi unii factori externi), iar demonizaţii necăzuţi din credinţă se vor mântui cu atât mai mult, pentru chinurile suportate, condiţia fiind o exorcizare reuşită.

Demonizaţii nu îi atacă pe cei din jur, cu excepţia preoţilor. Ei nu sunt malefici, ci chinuiţi de demon, manifestându-se agresiv doar faţă de ceea ce diavolul din ei percepe a fi agresiune. În schimb, persoanele parazitate

de demon, care au acceptat colaborarea cu duhul din preajma lor, sunt folosite în scopuri malefice prin conlucrarea cu egoismul, răutatea şi dorinţa de putere din ei.

Nu doar oamenii se pot demoniza, ci şi animale, locuri, case sau obiecte.

Practica scoaterii demonilor se numeşte **exorcizare**, iar în Biserica Ortodoxă este slujită de un număr relativ mic de aleşi dintre călugări, mai ales, dar şi dintre preoţi.

2. ATACURI DE LA OAMENI

2.1 Atacul şi auto-atacul

O apărare eficientă împotriva atacurilor venite atât de la demoni, cât şi de la oameni, presupune înţelegerea mecanismelor potrivit cărora funcţionează un atac.

Raţiunea pentru care Dumnezeu acceptă să ne expună unui atac este aceea că dispunem de mijloacele de apărare şi, totodată, dispunem de percepţiile necesare pentru a constata atacul. Este clar că, dacă *Dumnezeu nu îţi dă mai mult decât poţi duce*, orice atac este o povară ce poate fi purtată, atât cât îţi este dat să o duci, fără să te zdrobească.

În momentul în care fiecare dintre noi constată un atac asupra sa, ar trebui să găsească răspunsul pentru două întrebări: *Unde am greşit?* şi *Ce trebuie să învăţ din această „lecţie"?*

Este axiomatică realitatea că majoritatea atacurilor sunt îndreptate împotriva punctelor noastre vulnerabile. Ele sunt asemenea durerii – semnalizează că stai cu mâna pe plită, altfel te-ai arde ireparabil, fără să realizezi. Deci atacurile sunt un rău necesar, ce ne indică slăbiciunile, neajunsurile, lipsa de pregătire şi de evoluţie în diverse privinţe.

Prin remedierea aspectelor vulnerabilității proprii, vom deveni mai protejați. Însă nu doar aceste lecții vor trebui învățate, ci și lecțiile intuiției, ale anticipării, ale diagnosticării, ale apărării și chiar cele ale luptei drepte. Fiecare dintre aceste lecții sunt aplicative, în folosul cultivării darurilor cu care Dumnezeu ne-a înzestrat.

În concluzie, atacul este întotdeauna dublat de o formă de auto-atac, deoarece ne lăsăm descoperiți, bolnavi spiritual și energetic și ne complăcem în ignoranță din lene, auto-suficiență sau din mândrie. Unele atacuri le invocăm. De pildă, atunci când afirmăm cu superioritate că nu vom face niciodată aceleași greșeli ca alte persoane și Dumnezeu ne va pune în situația să le facem; atunci când afirmăm că nu există diavol și magie, vom ajunge la astfel de experiențe... și așa mai departe. Alte atacuri revin la nesfârșit pentru că nu vrem să învățăm lecția. În alte privințe, chiar ne auto-atacăm de unii singuri, fără nici o intervenție din exteriorul nostru.

2.2 Gândul și cuvântul rostit

Raporturile sociale se desfășoară între oameni cu structuri energetice diferite. Surprinzător, dar raporturile energetice sunt cele care determină cea mai mare parte din simpatiile și antipatiile noastre, din afinități și idiosincrazii, din dependențe, compatibilități, incompatibilități și conflicte.

Oamenii din preajmă ne pot ajuta, ne pot îngreuna viața, ne pot salva sau ne pot ataca. Pe aceeași linie evolutivă ca și aceea a păcatului, prima formă a atacului de la oameni este **gândul**. De această dată însă, gândul este cea mai periculoasă formă de atac deoarece, fiind ascunse, păcatele cu gândul par a fi mai puțin importante și ne permitem să săvârșim în gând cele mai rele lucruri.

Spre exemplu: cineva poate dori atât de intens răul altei persoane, încât să-l determine în realitate. Din punctul de vedere al păcatului, situația este similară cu realizarea fizică directă a agresiunii. Dacă însă persoana „atacată" este puternică sau/și protejată (spiritual sau/și energetic), gândul ca formă agresivă se va lovi de o oglindă și se va întoarce asupra celui care l-a emis, pricinuindu-i agresiunile pentru care a fost proiectat.

În scrierile bisericești se afirmă că mintea și gândul pot fi jefuite.[5]

Mintea poate fi jefuită de diavol: citim o rugăciune și, în locul unui termen laudativ adresat sfântului căruia ne închinăm, vedem pe pagină și, în consecință, citim exact contrariul. Desigur, în practica de toate zilele ne vom întoarce de câte ori va fi nevoie pentru a corecta greșeala citită și, mai ales, pe cea din mintea noastră.

Mintea poate fi jefuită și de către oameni: imaginea unei persoane ne-a rămas ca un „cui" în creier, ne rugăm pentru cineva și peste imaginea sa se suprapune imaginea sau numele altei persoane, avem pornirea de a împărți doar cu o persoană anume agoniseala proprie, atunci când ne plănuim viitorul.

Nu este bine să lăsăm mintea să hoinărească aiurea, chiar dacă visele cu ochii deschiși, precum visele adolescenților care empatizează cu vedeta preferată, pot fi foarte plăcute. Din păcate, la o posibilă suprapunere a gesturilor, look-ului, a personalității, adolescentul nu se va bucura de „ambalajul" pe care vedeta îl afișează în lume, în schimb va putea primi date mult mai reale precum epuizare, dependență de sex, de alcool, de droguri,

[5] Isaia Pustnicul, *Despre păzirea minții în 27 de capete* în *Filocalia*, traducere în limba română de D. Stăniloae, vol. I, ediția a IV-a (București, Ed. Harisma, 1993), pp. 478-486

depresie, dezorientare. Tocmai de aceea este bine să conştientizăm permanent şi să ne bucurăm de unicitatea proprie. Este bine să realizăm faptul că mintea ne poate fi jefuită de alţii, dar, în acelaşi timp, este bine să nu insistăm prea mult în auto-jefuirea ei. Fanteziile n-au nici o consecinţă reală, ducând doar la contaminări de tot felul.

Există şi cazul unor cunoscători ai diverselor tehnici energetice care, încălcând regulile şi atacând pentru plăcerea atacului, se încarcă cu o foarte mare cantitate de energie negativă de care se eliberează prin provocarea deliberată a admiraţiei şi posesivităţii persoanelor de sex opus. Nu este un atac propriu-zis, este un joc al seducţiei în care diavolul este maestru şi care face parte din tehnicile manipulării. Principiul de funcţionare este cel al cântecului de sirenă. Victima este chemată, atrasă în afara sferei sale de echilibru, iar apoi îl va dori numai pentru sine pe manipulator, mai ales din punct de vedere sexual. Un om poate fi asemuit unui rezervor în care energia pozitivă se află în partea superioară, iar reziduurile, asemenea drojdiei, se află în partea inferioară. Dacă din porniri inferioare cineva se leagă de o persoană prin gânduri posesive, acel om se va racorda implicit şi la energiile negative sau reziduale ale ţintei sale, încărcându-se pe sine cu ele şi auto-atacându-se. Această primă tehnică este adesea folosită de bărbaţi şi femei cu capacitate mare de seducţie, potrivit vârstei şi fizicului lor, însă trebuie reţinut că şi oricare persoană aflată într-o poziţie didactică sau de coordonare poate obţine aceleaşi rezultate prin cultivarea emulilor, a persoanelor mimetice, a discipolilor care le copiază gesturile, stilul de a scrie sau de a vorbi, poziţiile şi atitudinile.

Gândirea pozitivă, orientată spre obiective concrete, ordonată, lipsită de superficialitate, nu poate fi jefuită, nici

manipulată. Dacă nu avem o astfel de gândire, sau în perioadele în care nu putem gândi în mod ordonat, este bine să ne ocupăm mintea cu rugăciuni scurte, repetate, al căror rezultat nu poate fi decât benefic pentru noi. Despre disciplinarea minţii prin mijloace spirituale vom explica însă mai pe larg în capitolul rezervat rugăciunii.

Cea mai populară formă de atac mental este **deochiul**, în general considerat a fi admiraţia adresată unei persoane pentru care, în realitate, se resimte invidie. Deochiul poate fi cauzat şi de admiraţia tip „burete", când cel care admiră simte cum se încarcă cu frumuseţea, norocul, realizările altei persoane, având fantezia că le posedă. Este un furt energetic ce poate fi îndepărtat în egală măsură cu rostirea rugăciunii *Tatăl nostru*, cu apă sfinţită, cu ulei sfinţit sau cu descântecul băbesc; totul depinde de cine are mai multă credinţă în ceea ce face – mama care zice rugăciunea, naşa care dă copilul cu apă sfinţită sau bunica, cea care stinge chibrituri în paharul cu apă. De preferat ar fi să avem mai multă credinţă în rugăciune.

Aici, o atenţie specială trebuie acordată mentalizării, care este o tehnică aplicabilă atât în atac – dorind şi vizualizând răul determinat –, cât şi în vindecare şi protecţie – dorind şi vizualizând binele. În bine, combinată cu credinţa, mentalizarea aduce la un loc conştientizarea puterii infinite a divinităţii de a lucra în folosul vieţii noastre, alături de propriul nostru mental.

*

Gândirea umană este o gândire prin cuvinte, iar acestea au forţa de a determina realitatea. Coordonatele cuvântului sunt energetice de când Dumnezeu a creat lumea pe această cale.[6]

---

[6] Facere 1, 3: *„Şi a zis Dumnezeu: «Să fie lumină!» Şi a fost lumină."*

Între cele mai grave forme de atac, realizate prin intermediul cuvintelor rostite, se află **blestemul**. Pentru ca atacul pornit asupra unei persoane să transmită declanşarea evenimentelor negative, principalul mobil este săvârşirea unei mari nedreptăţi. Putem lua exemplul mamei al cărui copil a fost condamnat pe nedrept şi care îşi petrece anii tinereţii în închisoare, plătind o faptă pe care nu a comis-o. În acelaşi timp, adevăratul vinovat este în libertate. Mama ar putea blestema, invocând asupra vinovatului nenorociri similare cu cele ale fiului său. Blestemul este un păcat, căci este o formă de a-ţi face singur dreptate. Doar Dumnezeu ştie când şi cum trebuie împărţită dreptatea cu adevărat. Însă, datorită încărcăturii negative a gândului (din punct de vedere informativ şi afectiv) blestemul poate aduce, după pronunţarea sa, urmări grave. Cel blestemat nu are altă ieşire decât aceea de a se spovedi de păcatele săvârşite şi de a încerca să repare, pe cât se mai poate, nedreptatea comisă. Încă o dată, acest gen de practică ne invită la o meditaţie asupra pervertirii naturii umane. Dacă atunci când suntem foarte fericiţi (naşterea unui copil, împlinirea prin căsătorie a unei iubiri adevărate, câştigarea unei mari sume de bani) am avea lipsa de egoism de a **binecuvânta** pe cei din jur cu toată bucuria pe care o simţim în momentele fericite, mecanismul transmiterii binelui prin intermediul gândului şi cuvintelor ar avea acelaşi efect al determinării realităţii (de această dată în bine), ca şi în cazul transmiterii răului prin intermediul blestemului.

2.3 Fapta

Se spune că odată, un om a fost luat de Dumnezeu şi dus în rai şi în iad pentru a-şi lămuri întrebările legate de finalitatea vieţii. În iad a văzut o masă bogată, plină cu

felurite mâncăruri, dar oamenii de la masă păreau flămânzi, nervoşi, se certau între ei, ţipau şi nu mâncau nimic. Uitându-se mai atent, el a văzut că oamenii din iad aveau linguri şi furculiţe cu cozi mai lungi de un metru. De câte ori încercau să mănânce se loveau între ei şi se luau la ceartă. În rai, omul nostru a văzut aceeaşi masă, cu mâncare din abundenţă, cu linguri şi furculiţe foarte lungi dar oamenii erau fericiţi, bucurându-se fiecare de compania celor din jur. Şi de această dată, privind cu mai multă atenţie, el a văzut că foloseau tacâmurile cu cozi lungi pentru a se hrăni, peste masă, unul pe celălalt.

Toate **faptele noastre** au repercusiuni. Atât faptele bune cât şi faptele noastre rele vor determina o realitate pe care tot noi vom fi în situaţia de a o trăi. Important este să înţelegem cât mai repede legea cauzei şi a efectului, pentru a nu fi nevoiţi să ne izbim la infinit cu capul în acelaşi gard sau zid.

Pentru început, faptele rele, asimilate întotdeauna păcatului, sunt cele ce ne ridică probleme stringente, deoarece efectele lor ne vor bloca evoluţia sau o vor îngreuna pentru perioade mai lungi sau mai scurte de timp. Nimeni n-a fost şi nu este fără de păcat dintre oameni, cu excepţia Mântuitorului Iisus Hristos.

Ce este păcatul? O definiţie conformă *Sfintei Scripturi* şi învăţăturilor Bisericii este aceea că suntem în păcat atunci când încălcăm cu bună ştiinţă şi de bunăvoie voia lui Dumnezeu. Dintr-un punct de vedere oarecum mai pragmatic, păcat este atunci când faci rău sau afectezi existenţa ta proprie, a altora, când deteriorezi mediul înconjurător. Este însă bine să ştim că şi acele fapte rele pe care le săvârşim din neştiinţă sau obligaţi fiind, pot avea repercusiuni. Lipsa informării nu este o scuză. Chiar şi faptele rele pe care le săvârşim fără a ştii măcar că am

greşit cuiva, au repercusiuni. Vindecarea este posibilă printr-o foarte bună documentare, prin consultarea preotului duhovnic sau citirea cărţilor de spiritualitate şi, mai ales, printr-o foarte bună auto-cunoaştere, pentru a ne descoperi „scăpările". Din punctul de vedere al realizării protecţiei, păcatul poate fi considerat un auto-atac şi, totodată, germenul atacurilor viitoare.

Săvârşirea oricărui păcat se face în trepte, iar prima treaptă ne aminteşte de faptul că drumul spre iad poate fi pavat cu intenţii bune: o faptă bună săvârşită pentru un scop rău. Urmează faptele bune săvârşite doar pe jumătate. În continuare, evoluţia păcatului este deja cunoscută: ispita, potenţiala luptă cu ispita, pofta, proiectarea faptei păcătoase, determinarea voinţei în această direcţie, împlinirea faptei, deprinderea în săvârşirea unui anumit păcat, patima (viciul).[7]

Pentru a reveni la dinamica vieţii noastre, aflată în permanenţă între cauză şi efect, ar trebui să fie limpede oricui că rănind copiii altora îşi va vedea propriii copii răniţi, că fiind crud chiar şi cu o furnică, va chema cruzimea asupra sa, că semănând nefericirea, nu va putea culege fericire, că totul se ştie şi nimic nu este uitat la Dumnezeu şi că fiecare îşi va primi răsplata. Aici mulţi se vor întreba când şi cum vor fi păcătoşii pedepsiţi căci, deşi ei au o viaţă grea (cinstiţi fiind) cunoscuţi ai lor fură, înşeală, nu sunt credincioşi şi totuşi viaţa le este prosperă? Dumnezeu aşteaptă pentru o vreme îndreptarea, dar când omul persistă în greşeală, ajungând chiar să se mândrească cu ceea ce face, atunci va fi lovit în cel mai vulnerabil aspect al vieţii sale. Astfel se ajunge în situaţii în care degeaba ai averi dacă unicul copil îţi moare la 20 de ani...

[7] Nicodim Aghioritul, *Învăţătură către duhovnic*, după *Ne vorbeşte Părintele Cleopa*, vol. IV, pp. 83-84

Din păcate, credinţa noastră este credinţa în credinţa celuilalt. Dacă cineva crede şi va fi răsplătit printr-o minune, vom crede şi noi, dacă cineva duce o viaţă păcătoasă dar se bucură de bunăstare, ne vom clătina în credinţa noastră. Trăim sub impulsurile precedentelor şi ne uităm în grădina vecinului, în loc să fim preocupaţi de grădina noastră. Din moment ce suntem unici, ce sens are să ne comparăm cu unul şi cu altul? Fiecare are de învăţat o lecţie unică, după cum raportul lui cu divinitatea este unul unic.

*

În această viaţă însă nu suferim doar consecinţele greşelilor noastre, ci suntem şi ţintele **atacurilor venite din partea altor oameni**. Ne putem apăra de oamenii care ne atacă? Putem anihila sau neutraliza modul lor de a fi faţă de noi, fără a le răsplăti cu rău? Răspunsul este: Da.

Prima regulă a respingerii unui atac venit din partea oamenilor este tocmai a nu răspunde cu aceeaşi monedă. Prin aceasta, de fapt, evităm să deschidem o breşă în sistemul nostru de apărare.

A doua regulă a respingerii unui atac venit din partea oamenilor este conştientizarea faptului că în spatele agresorului este un demon care îl îndeamnă la agresiune. Dacă am răspunde răului cu rău, enervării cu enervare, ţipetelor cu ţipete, pumnilor cu pumni, nu vom face decât să închidem cercul pe care diavolul l-a deschis; vom hrăni duhul cu energiile negative pe care le cultivăm şi apoi le aruncăm în afara noastră. El, devenind mai puternic, va determina o ceartă mai violentă şi tot aşa. De multe ori ne mirăm că o ceartă banală poate duce la crimă; dacă privim conflictele sub acest aspect, vom înţelege că mai de mirare este neputinţa umană în faţa ispitelor simple.

A treia regulă este aceea că suntem atacaţi de oameni atunci când avem puncte vulnerabile. Răul nu poate lovi decât acolo unde găseşte un mediu specific lui: sunt jigniţi cei mândri, sunt terorizaţi cei fricoşi, sunt păgubiţi cei lacomi sau avari etc. Asemeni apei, răul sapă acolo unde găseşte o fisură. Nu te poţi apăra eficient de o persoană pe care o urăşti, de care te temi, căreia i-ai făcut un rău în trecut. Tocmai de aceea, Iisus Hristos a zis:

„... Iubiţi pe vrăşmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă vatămă şi vă prigonesc."[8]

Explicaţia acestui citat nu este aceea că ar trebui să ne rugăm să le fie bine şi să sporească în toate aceia care ne nedreptăţesc, ci că nu putem invoca dreptatea divină atâta timp cât şeful m-a umilit, iar eu l-aş face să lingă podelele, doar că nu am puterea socială de a face aceasta. Rugăciunea pentru vrăjmaşi îi cere lui Dumnezeu să ia diavolul de pe omul care ne face rău şi să-i ierte păcatul pe care l-a făcut asupra noastră, iar noi îl iertăm pentru ce a făcut, astfel încât să se oprească din rătăcirea lui. Dacă vom trata oamenii răi cu consideraţia şi mila pe care o acordăm oamenilor bolnavi, vom putea spune că îi iubim – în accepţiunea faptelor milei creştine, că îi binecuvântăm – dorindu-le să găsească drumul spre lumină, că le facem bine – rugându-ne pentru ei şi dezlegând legătura răutăţii dintre noi. Dacă nu ai greşit cu nimic unei persoane, nici în trecut, nici în prezent nu greşeşti, şi dacă nu tratezi raporturile interumane ignorând legea cauzei şi a efectului, atacul împotriva ta nu poate fi eficient.

După îndepărtarea atacului, pentru o bună protecţie împotriva atacurilor recurente, este bine să nu ţinem minte

[8] Matei, 5, 44

răul (în sensul trăirilor şi impresiilor create de atacator asupra noastră). Nimeni nu ne cere să fim prieteni cu duşmanii. Rămâne mereu amintirea potenţialului pericol şi instinctul de a evita persoana respectivă. După ce am iertat, este normal să ne vedem de viaţa noastră, cât mai departe de agresor, dacă este cu putinţă.

2.4 „Moşteniri"

Există forme de atac pe care le primim din surse cu care nu am avut niciodată de a face şi, cu atât mai mult, nu am greşit niciodată acelor oameni. Şi totuşi, aceste atacuri se dovedesc foarte eficiente asupra noastră. Ele sunt „moştenirile" transmise din individ în individ, în cadrul neamului sau familiei din care facem parte.

Se pot moşteni deopotrivă blocaje, blesteme, vrăji, însă şi binecuvântări sau daruri. Se spune că existenţa unui călugăr într-un neam aduce binecuvântarea lui Dumnezeu peste 7 generaţii. De asemenea, existenţa unei vrăjitoare într-un neam va aduce numai răutate asupra celor 7 generaţii care îi vor urma. La fel se întâmplă cu încărcătura de răutate lăsată de marii vicioşi, de persoanele foarte rele, de pătimaşi precum beţivii sau desfrânaţii. Cine îşi poate imagina că bătrânica blândă, credincioasă şi postitoare pe care o credea a fi bunica sa, în tinereţe a stricat familii şi a atras asupra neamului un mare blestem din partea femeilor înşelate? Uneori mai reuşim să aflăm poveşti despre „scheletele din debaraua" neamului în care ne-am născut. Alteori nu avem de la cine să le aflăm. Dacă bunica este moartă, cum o mai putem duce la spovedit şi dezlegat, pentru a ne elibera de blestem?

Indiferent de greutatea în rău a „moştenirilor" transmise de străbuni pe care nici nu i-am cunoscut,

soluția eliberării vine prin cele **40 de Liturghii** sau *Sărindarul* (în denumirea populară). Odată cu cele 40 de prescuri folosite pentru Sfintele Daruri de la Liturghie, vom duce la biserică 40 de pomelnice în care îi menționăm pe cei vii din familia și apropiații noștri, cu problemele lor, inclusiv pe cei care ne fac rău (pentru a li se ierta păcatele) și 40 de pomelnice cu cei adormiți din neamurile noastre. Prin rugăciunea preoților Bisericii, în mila Sa, Dumnezeu va dezlega păcatele celor vii și ale celor morți, eliberându-ne de blocajele vieții.

Cele 40 de Liturghii sunt o formă de curățare a potențelor atacului în cadrul neamului din care facem parte, cu atât mai mult cu cât majoritatea vrăjilor și blestemelor au ca teren operativ familia și apropiații ei. Dinamica răului între cei înrudiți este promovată și susținută de un fond genetic comun, ce presupune un loc comun din punct de vedere energetic și informațional. Spre exemplu, dacă bunica a furat sporul sau norocul uneia dintre surori, furtul energetic realizat prin vrăji va funcționa și între fiica ei și verișoara primară a acesteia, ba chiar și între nepoată și verișorii ei de gradul al II-lea. O astfel de reacție în lanț nu poate fi posibilă între urmașii a doi vecini dintre care unul i-a aruncat celuilalt vrăji peste gard. Sunt relativ rare cazurile în care atacatorul prin intermediul vrăjilor este un străin, iar aceste atacuri nu sunt foarte eficiente, putând fi înlăturate relativ ușor.

*

Tot în categoria „moștenirilor" ar putea fi încadrate **datoriile karmice** – concept derivat din credințele tradiționale buddhiste și credințele moderne New Wave în reîncarnare.

Încă de la început trebuie menționat faptul că Biserica Creștină, indiferent de confesiune, afirmă că Dumnezeu creează sufletul unui individ în momentul conceperii sale biologice, adică în momentul fecundării ovulului. Deci, sufletul este individual, netransmisibil, soarta lui fiind aceea de a trăi o viață pământeană pentru care va fi răsplătit cu continuarea existenței sale veșnice în rai sau în iad.

Reîncarnarea postulează transmiterea sufletului de la un individ la altul, de-a lungul a mai multor vieți pe pământ, fiecare viață numindu-se *avatar*, iar procesul migrării sufletului din corpul muribundului în cel al unui nou născut purtând numele de *metempsihoză*. Destinul ce se împlinește cu fiecare avatar se numește *karma*.

Există două accepțiuni posibile ale conceptului de datorie karmică.

Prima accepțiune presupune greșelile ce rup armonia dintre destinul nostru și realizările noastre pământene, neadaptarea noastră la misiunea pentru care am venit pe lume. Din această perspectivă, conceptul de datorie karmică este unul corect.

Cea de-a două accepțiune se referă la greșelile din viețile anterioare, pentru care plătim în această viață, cu scopul păstrării balanței dintre bine și rău în lume. Spre exemplu, cineva care a practicat magia neagră într-o viață, va suferi din cauza farmecelor în viața următoare. Este o teorie care neagă esența Creștinismului. Dacă mă întorc în viața următoare pentru a-mi plăti greșelile, înseamnă că Hristos S-a răstignit inutil.

Nu suntem în poziția de a nega credința buddhiștilor în reincarnare, ci avertizăm asupra faptului că fiecare trebuie să își urmeze propria credință și profetul, fără a le amesteca cu alte credințe. Buddha, deși ajuns la iluminare,

îndreptățit fiind să intre în Nirvana[9], continuă și va continua – potrivit tradiției pe care a instituit-o – să se reîncarneze până când ultimul buddhist își va încheia procesul de metempsihoză. Cei ce cred în el probabil că se reîncarnează și se vor mântui după legea lor. Hristos S-a răstignit pentru noi, iar creștinii care urmează preceptele evanghelice au acces în rai printr-o cale directă.

Cu siguranță, nici un creștin nu plătește acum ce a făcut în alte vieți și pare un efort inutil acela de a căuta avataruri trecute în locul soluțiilor prezente, cu atât mai mult cu cât fiecare a fost Cleopatra sau Napoleon, într-o viață anterioară, dar nimeni nu a fost țăran în Somalia.

Dintre ideile conexe conceptului de datorie karmică, aceea a păstrării balanței dintre binele și răul din lume într-un permanent echilibru este una corectă.

Pentru cei care au percepții din vremuri trecute, din civilizații îndepărtate, pentru o posibilă explicație a cazurilor intens mediatizate precum cele ale unor copii care vorbesc limbi străine sau moarte și recunosc drept familiare ținuturi îndepărtate, putem afirma că reîncarnarea nu este singura soluție. Din contră, credința în reîncarnare este una simplistă. Ne putem întoarce însă la accepțiunea în care am definit destinul ca o misiune asumată de suflet înaintea întrupării. Pentru a păstra în echilibru balanța dintre bine și rău nu doar prezentul poate fi o țintă, ci și trecutul sau viitorul. Dumnezeu știe tot ce a fost, tot ce este și tot ce va fi. Există depozite ale răului, lăsate în urmă de către înaintași, ce trebuie curățate; există manifestările răului din prezent, ce trebuie anihilate; este nevoie de preîntâmpinarea manifestărilor răului în viitor. Poate că unii dintre noi și-au ales între misiunile de pe pământ și

[9] Nirvana – denumirea raiului la buddhiști

anihilarea anumitor încărcături energetice negative rămase din trecut, fie ele și rezultatul vieții sexuale a reginei Cleopatra. Pentru a putea realiza acest scop va fi nevoie și de o serie de elemente de sprijin venite din încărcătura de energie și informație pozitivă a vremurilor trecute. Iată o explicație posibilă a afinității unora pentru o civilizație sau o epocă anume.

Din punctul de vedere al protecției personale în prezent, plata datoriilor karmice este ultima dintre grijile ce ar trebui să ne frământe, cu atât mai mult cu cât poate conduce spre practici înșelătoare și periculoase precum *arderea karmei* în meditația cu zeița Kali, practicată în yoga.

*

În final, existența „moștenirilor" ne atrage atenția nu doar asupra relelor transmise de neamul nostru, pe care le avem de curățat în viață, ci și asupra încărcăturii negative pe care o putem transmite, la rândul nostru, urmașilor. Odată cu averea, cu casele, cu dorințele noastre bune, există pericolul de a lăsa moștenire fiilor și nepoților răutatea, dorința de acaparare, temerile, frustrările, lipsa iubirii, toate neajunsurile cu care am refuzat să luptăm, rănile pe care nu am fost suficient de puternici și de pricepuți pentru a le vindeca. *Biblia* ne atenționează asupra acestui fapt:

„Dumnezeu este râvnitor. El răsplătește păcatele părinților în fii lor până la al treilea și al patrulea neam."[10]

sau:

„Dumnezeu aduce fărădelegile părinților peste fii, și peste fii fiilor, până la al treilea și al patrulea neam."[11]

[10] Ieșire 20, 5

[11] Ieșire 34, 7; Deuteronom 5, 6; Psalmi 36, 28; Isaia 14, 21

2.5 Vampirii de energie: atacuri voluntare şi involuntare

Vampirii de energie sunt acei oameni care atacă din nevoia de a-şi suplini lipsurile energetice sau din dorinţa de a acumula o energie suplimentară. Ei pot lua din energia altor oameni în mod involuntar, precum în cazul oamenilor care suferă de boli cronice sau în cazul unor bătrâni. Fiecare am putea deveni vampir energetic, pentru o scurtă perioadă de timp, având nevoie de un surplus de energie în perioadele de criză, de mari supărări, în perioadele când suntem bolnavi etc.

Stările în care tindem să luăm energia celor din jur pot fi evitate. În perioadele de criză Tainele (Împărtăşirea, Maslul), folosirea apei şi a uleiului sfinţit, mătăniile şi rugăciunea ne pot aduce un surplus energetic dintr-o sursă inepuizabilă, de o puritate indiscutabilă. Astfel nu vom păcătui prin a face rău celor apropiaţi, nici nu vom risca să preluăm, odată cu energia furată, informaţii negative (obiceiuri proaste precum fumatul, lenea sau afecţiuni ca durerile de cap, depresiile) din câmpul persoanei vampirizate.

În cazul vampirismului energetic involuntar de mai lungă durată, bolnavii, bătrânii, cei care au un coeficient energetic scăzut încă de la naştere, pe lângă mijloacele de protecţie şi întărire oferite de Ortodoxie, se pot îndrepta spre practici energetice fără conotaţii religioase sau dogmatice, precum Reiki.

Pentru a ne apăra de cei ce vampirizează în mod voluntar, este necesar, în primul rând, să conştientizăm atacul: dureri de cap, stări de sfârşeală şi leşin, frisoane, senzaţie de frig, ameţeli, toate observate cu consecvenţă în prezenţa unor anumite persoane. Cea mai eficientă protecţie împotriva vampirilor energetici o constituie însuşirea tehnicilor de mentalizare a unor forme energetice protectoare (clopote, sfere, ziduri, oglinzi energetice), însuşirea tehnicilor de folosire a simbolurilor Reiki, a celor de anihilare a conexiunilor dintre victimă şi agresor (cordoane, corzi), precum şi a tehnicilor de închidere a câmpului energetic.

2.6 Cei ce se debarasează de reziduurile energetice

În cele mai dese cazuri, o persoană care fură energie în mod conştient va lăsa în loc propriile reziduuri energetice. Astfel de persoane sunt structural rele şi egoiste. Datorită propriei răutăţi, ele atrag sau cultivă reziduuri şi încărcături energetice negative care, în timp, le îngreunează viaţa şi de care vor dori să scape.

Cum ne protejăm de astfel de persoane? În primul rând trebuie să conştientizăm atacul şi să aflăm de la cine vine. În apropierea acestui gen de persoane ne vom simţi slăbiţi, mai nervoşi, intimidaţi, fără replică, blocaţi chiar, reacţii ce se vor repeta aproape la fiecare întâlnire.

Astfel de oameni au o privire rece, fără expresie, nu clipesc, insistă să fie remarcaţi şi să atingă fizic victima, au un discurs interogativ, dorind să afle cât mai multe amănunte despre viaţa personală a victimelor, încearcă să îşi suprapună amprenta energetică peste a altora (se aşează pe locul obişnuit al persoanei cu cea mai bună energie, îşi aşează hainele în cuier peste ale victimei, încurajează schimbul diverselor obiecte, de exemplu cărţi). Când nu reuşesc atacul pe cale amiabilă, provoacă certuri în timpul cărora vorbesc foarte tare, în tirade, cu o încărcătură mare de violenţă în glas, gesticulează cu gesturi largi, plimbându-se prin încăpere, nu acceptă replica; au ultimul cuvânt, paralizând şi neutralizând persoana asupra căreia îşi îndreaptă atacul.

Neutralizarea se face rugându-ne pentru agresor şi protejându-ne corpul energetic după tehnicile pomenite mai sus. Acest gen de atacuri sunt foarte uşor de anihilat, mai ales prin folosirea mijloacelor protecţiei spirituale, dar se pot respinge şi prin întoarcerea „valului" asupra celui care l-a trimis, dacă sunteţi suficient de puternici pentru a mentaliza acest lucru.

2.7 Prădătorii

O povestioară, din genul celor cu un conţinut sapienţial, ne vorbeşte despre întâlnirea dintre o broască şi un scorpion, la malul unui râu. Amândoi doreau să treacă pe celălalt mal, doar că scorpionul nu putea să înoate. El îi propune broscuţei să-l treacă, argumentând că nu are cum să o înţepe atâta timp cât viaţa lor depindea una de cealaltă. Ajunşi în mijlocul râului, scorpionul a înţepat totuşi broasca. Simţindu-se din ce în ce mai amorţită, pe când se scufundau în apă, ea îl întrebă pe scorpion: „Cum de ai putut să faci aşa ceva? Acum vom muri şi tu şi eu." Calm, scorpionul i-a răspuns: „Pentru că aceasta este natura mea."

Natura prădătorilor îi îndeamnă să atace; nu o fac în mod consecvent, pentru un scop anume, ci reacţionează de cele mai multe ori din instinct. Un câine va lătra întotdeauna un om care se teme de câini. Prădătorii atacă în special pe cei mai slabi decât ei, stimulii fiind, ca şi în lumea animală, frica şi sângele. Victimele prădătorilor sunt aşadar oamenii slabi, timoraţi de slăbiciunea lor, şi cei răniţi din punct de vedere energetic (persoanele cu câmpul energetic spart sau cele care pierd energie ca rezultat al atacurilor suferite anterior).

Prădătorii sunt corupţi de putere. Atacul reuşit se soldează pentru ei cu întărirea conştiinţei propriei condiţii

dominatoare. Vulnerabilitatea victimei îi va face să se transforme, după caz, în manipulatori, vampiri energetici sau hoţi de informaţii. Ei vor manipula, paralizând victima şi impunându-i ce să facă. Tehnicile, manifeste fizic şi perceptibil sunt simple: ton autoritar, histrionism (se vor preface isterici, nervoşi, jigniţi, vor plânge chiar), vor profita de bunul simţ al celor din jur, care nu ripostează sau nu refuză atunci când prădătorii acaparează. Tocmai această practică a însuşirii elementelor din jur, ce nu le aparţin, îi transformă în hoţi de energie. Un obiect care ne aparţine cuprinde o anumită încărcătură energetică ale cărei informaţii conţin eforturile făcute pentru achiziţionare lui (muncă, suma în bani, selectare) sau sentimentele celor care ne-au făcut acel obiect drept cadou (iubire, prietenie, recunoştinţă). Odată cu luarea obiectului respectiv, prădătorii ne lipsesc de efortul depus, suma în bani, sentimentele şi toate datele pozitive care însoţesc obiectul.

În mod similar pot fi furate informaţii. Spre exemplu, emitem o părere personală, iar după o vreme vom auzi prădătorul „servindu-ne" acea părere ca şi cum el a gândit-o. O dată cu opinia noastră a furat întreaga energie depusă pentru a atinge acel stadiu al gândirii.

Un prădător este expus parazitării sale de către demoni, deoarece oferă toate condiţiile energetice pentru mediul existenţial al duhurilor rele. Duhurile care îl „vizitează", la început periodic, apoi permanent, sunt duhurile mândriei, cu toate răutăţile ce decurg de aici.

Manifestările prădătorilor sunt multiple şi relevante atunci când se asociază mai mult de trei dintre ele:

- sunt oameni fără suflet, incapabili de iubire (nu îşi iubesc nici proprii lor copii), milă (deşi, atenţie!, se prefac foarte bine) sau compasiune reală;
- sunt incapabili de solidaritate şi spirit de echipă;

- nu se pot bucura de binele altora;

- sunt incapabili de smerenie: nu recunosc niciodată că au greşit, nu pot să-şi ceară iertare, nu suportă să fie criticaţi;

- sunt extrem de mândri: îşi exacerbează meritele proprii (ei nu au aflat nimic de la nimeni, ci au descoperit singuri totul, dau sfaturi în dreapta şi în stânga pe un ton imperativ, s-au „construit" singuri, nici chiar Dumnezeu nu pare să aibă prea multe merite la ridicarea monumentului unic al persoanei lor);

- neagă evidenţa, chiar demonstrată în scris, ei ştiu mai bine decât orice specialist din orice domeniu (fie el chiar Sfânt Părinte sau autor al *Bibliei*) şi îşi susţin punctul de vedere până interlocutorul va crede că a greşit sau că el însuşi nu este în toate minţile;

- sunt invidioşi şi îi judecă pe ceilalţi după măsura lor, căutând să stârnească, în orice chip, invidii (prin afişarea posesiunilor personale, prin felul în care se îmbracă, povestind evenimentele vieţii lor în care, desigur, au excelat);

- disprețuiesc oamenii, îi consideră veniți pe lume pentru a le sluji lor, dacă cineva nu se conformează vor încerca să-l cumpere prin orice mijloc;

- dictează, pretind să li se facă pe plac fără a da nimic în schimb, nu ştiu să mulţumească sau să aprecieze ceea ce primesc (pe de o parte deoarece cred că li se cuvine, pe de altă parte deoarece îşi doresc să impună, obiectul obţinut nu are importanţă);

- consideră oamenii proprietatea lor („eşti a mea / al meu, nu poţi să pleci, să scapi ...", „eşti prietena mea, trebuie să-ţi demonstrezi prietenia ...", „eşti angajatul meu / discipolul meu ..."");

- nu doresc să evolueze, pretind să fie plăcuţi, iubiţi, slujiţi, chiar dacă sunt murdari, lipsiţi de caracter,

disfuncţionali şi cu toate bubele omenirii în cap, potrivit principiului „aşa sunt eu şi trebuie să mă accepţi";

- consideră firesc ca aparţinându-le toate posesiunile personale ale altora: se simt ca acasă la tine acasă, îţi mănâncă din farfurie, din frigider, îţi impun să le dai obiecte, câteodată sub masca drăgălăşeniei sau a unei copilării târzii, pe care nu vor să o piardă; nu cer, nu mulţumesc;

- aceste persoane emit din punct de vedere energetic „rece", în jurul lor tremurăm, ne simţim slăbiţi, transpirăm rece;

- mănâncă foarte mult fără să asimileze, consumă băuturi alcoolice fără să se îmbete, fumează excesiv, sunt dependenţi de sex.

Cea mai bună modalitate de protecţie împotriva unor astfel de oameni este încetarea oricăror relaţii cu ei. Din păcate, nu întotdeauna acest lucru este posibil. Sunt persoane nevoite să trăiască alături de prădători, fie ei soţi, soţii, vecini, colegi de birou sau profesori.

Prădătorii pot intra în biserică, se pot împărtăşi. Putem observa chiar o perioadă de linişte în modul lor de operare după primirea Tainei Împărtăşirii sau a Tainei Maslului. Adevărata lor problemă este păcatul mândriei, care cheamă înapoi demonul ce îi parazitează. Ei sunt, în general, oameni neinstruiţi cu adevărat, pseudo-docţi, oameni cu viaţă ternă şi o predispoziţie nativă spre atac, astfel încât, în locul unei evoluţii spirituale şi intelectuale, preferă să se împodobească cu meritele altora sau să impună false merite ochilor lumii.

Singura soluţie de vindecare pentru acest gen de afecţiune este spovedirea reală, conştientizarea stării în care se află, pocăinţa sinceră şi cultivarea stării de smerenie. Deoarece toate acestea nu sunt stări ce se pot

impune din exterior, pentru cei nevoiți să trăiască alături de prădători rămân următoarele soluții: să le comunicăm cât mai puține elemente ce țin de individualitatea noastră, să îi împiedicăm sau să le interzicem să ne acapareze mediul de viață, împropriindu-şi bunurile noastre (oricât de mici ar fi ele) şi să evităm orice colaborare, proiect sau realizare în comun. La toate acestea putem adăuga un corp energetic protejat, accentuarea conştiinței propriei noastre valori, delimitarea propriei sfere de viață, o personalitate puternică. Cea mai eficientă anihilare a atacurilor este ignorarea acestor persoane sau conştientizarea milei pe care o simțim pentru starea lor de nebunie nepatologică.

3. PSEUDO-MAGIE SAU VRĂJITORIE

Magia este o ştiință ocultă ce se bazează pe credința în puterea operantului – a magului, de a acționa asupra realității obiective prin mobilizarea unor forțe existente în natură[12] (forța celor patru elemente: apă, aer, foc, pământ) sau în lumea nevăzută (îngeri, duhuri rele).

Practica magică în sine este considerată a fi neutră, scopul şi instrumentele folosite determinând apartenența practicii la categoria magiei albe (scop constructiv realizat prin forțe pozitive) sau la categoria magiei negre (scop distructiv realizat prin forțe negative)

Magia, aşa cum se defineşte în toate tratatele de la Renaşterea Medievală a secolului al XII-lea la Renaşterea Italiană a secolelor XIV-XV şi până astăzi, este un domeniu rezervat elitelor intelectuale şi spirituale, celor

[12] Credința în existența unor forțe în sine din natură este specifică populațiilor primitive; aceste forțe poartă numele de *mana* sau *kami*.

aleşi să posede capacități speciale şi care confirmă darul printr-o evoluție continuă. Începând cu Renaşterea Italiană, magul rămâne exponentul unei gândiri de tip antropocentrist, un mit ce desemnează titanismul omului, o poveste cu semizeii primelor vârste ale omenirii.

În zilele noastre nu intrăm în contact cu magicieni, ci cu forme vulgare de practică ce folosesc fărâmituri de noțiuni magice şi pe care le numim generic vrăjitorii.

Deşi vrăjitoria cu care intrăm în contact pretinde a fi magie albă[13], atenționăm asupra faptului că, de fapt, nu există o astfel de clasificare, toate practicile de acest gen fiind negre şi tributare diavolului.

Părintele Cleopa defineşte vrăjitoria astfel:

„Prin cuvântul vrăjitorie înțelegem invocarea puterii demonice în ajutorul oamenilor, în locul lui Dumnezeu, cu scopul împlinirii anumitor dorințe omeneşti."[14]

3.1 Cine practică magia?

O persoană care dezleagă legăturile vrăjitoreşti (spor, cununii), care îndepărtează influențele demonice şi ajută la rezolvarea problemelor sau la vindecarea bolilor, se expune atacului tuturor demonilor ce au cauzat aceste probleme. Este ca şi cum ai zgândări un cuib de viespi.

[13] Conceptul de magie albă a fost asociat, de-a lungul timpului, unei categorii aparte ce îşi desfăşura activitatea în cadrul Bisericii Creştine primare – taumaturgii, adică făcătorii de minuni. Vindecători înzestrați cu un dar netransmisibil, primit de la Dumnezeu, taumaturgii nu făceau parte din cler. Cu timpul, rolul lor în cadrul Bisericii a fost preluat de preoții şi călugării înzestrați de Dumnezeu cu haruri speciale, tocmai pentru că preoția lor este garanția faptului că nu lucrează într-un mod nelegiuit.

[14] *Ne vorbeşte Părintele Cleopa*, vol. IV, p. 130

Uitați-vă la călugării exorciști sau la preoți care citesc des rugăciuni de dezlegare! Deși au protecție divină prin harul ce le-a fost conferit la hirotonie, deși postesc și se roagă aproape neîncetat, ducând o viață curată, sunt bolnavi și hărțuiți de demonii cu care, uneori, se luptă chiar fizic. Ei nu-și fac reclamă în ziare și nu au site-uri accesibile prin internet, nu practică comisioane fabuloase și, totuși, în fața ușii lor așteaptă o mulțime de oameni, câteodată zile în șir.

În contra-argument, vrăjitoarele care își fac reclamă prin sursele media și practică tarife exorbitante, deși duc o viață lumească (fumează, participă la petreceri și au mulți copii), fără a avea protecție de la Dumnezeu, se bucură de prosperitate materială, au vile, au mașini, sunt sănătoase și înfloritoare.

Pentru amestecarea unor poțiuni, rostirea unor formule bolborosite sau înțeparea unor păpuși, precum și pentru punerea în practică a feluritor ritualuri nu este nevoie de o tradiție familială sau de cine știe ce inițiere. Cărți de genul „să învățăm vrăjitoria" sau rubrici de tipul „un ritual pe zi" se găsesc pe diverse tarabe sau în paginile multor tabloide. Oricine poate fi tentat să se apuce de „meserie" și am întâlnit destui entuziaști, de la femei divorțate de vârstă medie până la băieți de liceu. Pericolul popularizării unor informații de acest gen este real, tentațiile sunt nenumărate și mijloacele de operare multiple.

De aceea, indiferent dacă amestecă picioare de broască, coadă de șopârlă și „lâna" de pe liliac sau folosește tehnici energetice, ori de mentalizare în scopuri rele, va săvârși magie orice persoană care încalcă liberul arbitru al semenilor, încercând să-i manipuleze într-o direcție anume. Aceasta este lucrarea diavolului, deoarece Dumnezeu nu încalcă niciodată libertatea umană, nici nu

manipulează omul – ca dovadă: nu suntem în rai[15], nici nu ne-am transformat într-un soi de roboței ce execută numai fapte bune. A îndrăzni să-ți impui voia proprie împotriva alegerii libere a omului, însemnă să sfidezi divinitatea și, deci, să îți asumi condiția demonică.

3.2 De ce se practică magia?

Vor fi destui cei care vor răspunde celor de mai sus că aceste vrăjitoare lucrează cu elemente pozitive, chiar bisericești (apă sfințită, icoane) sau că și-au rezolvat anumite probleme la astfel de femei.

Pentru a adormi circumspecția celor care le frecventează, vrăjitoarele le iau ochii cu apă sfințită, rugăciuni către Maica Domnului, busuioc, câteva icoane și chiar obiecte folosite în ritualul liturgic al Bisericii (copie[16], mânecuțe[17], cheia bisericii, resturi de cenușă din cădelniță, scrierea unor nume pe toaca bisericii, pe zidurile bisericii, pe clopote). S-a gândit cineva, dintre cei care merg la vrăjitoare, să verifice dacă într-adevăr apa pe care o folosesc ele este sfințită, sau este apă simplă, sau amestecată cu urină, sau apa în care a fost spălat un mort? Cum se poate determina? Dacă nu știți, duceți-vă la biserică, cu siguranță acolo se folosește apă sfințită! Părți ale veșmintelor preoțești sau obiectele altarului au fost consacrate pentru o singură destinație. Scoase din uzul bisericesc, în cel mai bun caz, nu se deosebesc prin eficiență de orice alt obiect

[15] Cel mai mare dar pe care Dumnezeu l-a conferit omului, de la începutul creării sale, a fost libertatea. În virtutea acestui dar, exercitându-și liberul arbitru, omul primordial a căzut din rai, fiind liber să nu asculte voia lui Dumnezeu.

[16] Cuțitașul folosit de preot în altar pentru a tăia prescura

[17] Manșete, părți ale veșmintelor preotului

casnic; însă ele sunt ulterior amprentate negativ, din punct de vedere energetic, deoarece cu siguranță au fost furate din biserică și sunt folosite pentru o practică împotriva învățăturilor Bisericii.

Celor care cred că și-au rezolvat problemele la vrăjitoare le spunem că diavolul nu poate da nimănui noroc, bani, sănătate, ci doar Dumnezeu poate. Diavolul nu iese niciodată de bunăvoie de unde și-a făcut culcuș călduros. El, însă, poate să-și însceneze ieșirile.

*

Magia se practică urmărind două finalități: rezolvarea problemelor personale și atacarea unor persoane din dorința de a le cauza acestora necazuri de diverse naturi. Operantul va practica magia pentru putere și bani, stimulat fiind de mândrie, în dorința de se simți superior celorlalți oameni. Consultanții vor apela la magie în speranța de acaparare a diverselor bunuri, pentru a scăpa de o serie de necazuri, sub imperiul ignoranței și al laxității evolutive, fiindu-le mai ușor să plătească două-trei ritualuri decât să evolueze prin post, rugăciune și cultivarea virtuților.

Cum aproape orice poate fi furat prin vrăji, aproape orice poate fi negociat la vrăjitoare: sporul casei, iubirea, căsătoria, puterea, frumusețea, cariera, capacitatea de a fascina și cuceri, norocul, nenorocirea, viața și moartea. Nu spunem prin aceasta că vrăjitoarele au putere peste viața omului, căci doar Dumnezeu deține această putere, ci că până și aceste aspecte se consideră a fi influențabile prin vrăji.

Cei ce frecventează vrăjitoarele pot negocia toate acestea în folosul lor sau al apropiaților lor. Nimeni să nu își imagineze că mergând la vrăjitoare pentru o vrajă de noroc va primi bani și reușite, prin intermediul ei, din rezervele cerului. Dacă sunt de la Dumnezeu, de ce nu lași

preoții să le ceară pentru tine? Va asculta Dumnezeu mai mult pe o vrăjitoare decât pe preoții Săi? Cum diavolul, cu siguranță, nu are rezerve de bani și noroc, vrăjitoarea va lua sporul de la alții și îl va da celui care îi plătește vrăjile. Mai mult, gândiți-vă că mergeți la vrăjitoare pentru o problemă de iubire și plecați cu problema rezolvată, dar cu sporul la bani furat. De fapt, ați primit norocul în iubire de la altă persoană, iar norocul dumneavoastră în bani merge la altcineva. Desigur, vă puteți întoarce să vă rezolvați problemele legate de bani... Apoi, vrăjitoarea are nevoie și ea de noroc, la fel ca și copiii, rudele sau prietenii ei. Iată numai unul dintre circuitele răului, asemenea unui joc piramidal, pentru funcționarea căruia unii oameni plătesc sume exorbitante.

Dintre multele probleme care frământă viața oamenilor, una este dezlegarea cununiilor[18]. Ajunge omul la treizeci și ceva de ani și vede că nu-i merge nici o relație, moment în care consideră că i s-au făcut vrăji pe căsătorie și are cununiile legate. Prezumția poate fi greșită. Nu întotdeauna este vorba despre vrăji, dar este mai ușor să dai vina pe altcineva sau pe altceva decât să realizezi că nu alegi partenerii potriviți, ești nepregătit(ă) pentru o relație, ai defecte de neacceptat, destinul tău este să nu te căsătorești niciodată sau Dumnezeu a hotărât că încă nu este momentul să-ți întâlnești perechea. Vrăjitoarea își va întreba „pacientul" cu cine dorește să se căsătorească. Fiecare are o persoană în planurile sale. Rezultatul este că vine omul nostru la vrăjitoare fără vrăji și pleacă de la ea legat. Din păcate, nu este vorba doar de el. Va fi vrăjit partenerul dorit și va fi afectată inclusiv viața persoanei pe care partenerul vrăjit o avea în destin drept pereche.

---

[18] Legarea cununiilor este o formă rituală prin care vrăjitoarea induce blocaje și spulberă șansele unei persoane de a se căsători

Dacă totuşi cineva suferă de pe urma vrăjilor, trebuie să înţeleagă că nu la altă vrăjitoare va găsi soluţia vindecării. Diavolul îşi înscenează ieşirile. Răul poate dispărea, pentru o vreme, în mod aparent (timp în care continuă să crească şi să se „regrupeze"), apoi reapare sub altă formă sau sub vechea formă agravată. În capitolul 12 al *Evangheliei de la Matei* se vorbeşte despre imposibilitatea de a scoate demonii cu Beelzebul – tatăl demonilor[19], Iisus răspunzând că demonii pot fi scoşi doar de Dumnezeu cu Dumnezeu:

„Dacă satana scoate pe satana, s-a dezbinat pe sine; dar atunci cum va dăinui împărăţia lui? [...] Iar dacă Eu cu Duhul lui Dumnezeu scot pe demoni, iată a ajuns la voi împărăţia lui Dumnezeu."[20]

Magia se practică şi pentru a ataca pe cineva din ură, răzbunare, invidie, cu intenţia clară de a face rău trimiţând boală, moarte, dezbinare, vicii, neputinţe, blocaje afective, sociale, financiare etc.

Mai trebuie să spunem aici că în vrăjitorie nu există jumătăţi de măsură. Chiar dacă vrei o parte din sporul cuiva (în sensul că nu doreşti să-l nenoroceşti cu totul) şi încerci să îl obţii prin vrăji, ai deschis în viaţa persoanei atacate o uşă pe care vor intra nenumăraţi demoni; tu vei primi doar partea de bani dorită, dar omului respectiv nu îi va mai merge bine în nimic din ceea ce face.

Pentru orice va întreprinde prin mijloace vrăjitoreşti, un individ va da seama în faţa justiţiei divine ca şi cum le-ar fi săvârşit din punct de vedere fizic: furt, crimă, afectarea sănătăţii, înşelăciune şi aşa mai departe. Mai mult, faptul că a apelat la acest gen de practici face din el un închinător la idoli şi la demoni, căci nu şi-a pus

[19] Matei 12, 24
[20] Matei 12, 26-28

nădejdea în Dumnezeu pentru a i se face dreptate sau pentru a-şi rezolva problemele. Este un păcat foarte greu de şters care, în cazul absenţei pocăinţei, va afecta viaţa urmaşilor lui pentru mai multe generaţii.

3.3 Felurile practicilor magice

Potrivit Sfântului Nicodim Aghioritul[21], practicile magice pot fi încadrate într-o oarecare clasificare, după scopul şi metodele folosite.

Vrăjitoria propriu-zisă constă în chemarea diavolilor pentru a împlini dorinţele arzătoare ale unor oameni.

Divinaţia este desluşirea viitorului în diverse elemente.

Spiritismul este practica deosebit de periculoasă prin care se pretinde comunicarea cu sufletul morţilor. Aici este necesar să lămurim câteva aspecte ce ţin de logică: dacă sufletul unui om mort a ajuns în rai, ne îndoim că va căuta prin astfel de practici să intre în comunicare cu cei de pe pământ; dacă sufletul celui mort a ajuns în iad, chiar dacă doreşte să intre în comunicare, cu siguranţă nu poate, căci are de ispăşit pedeapsa.

Realitatea este că nu sufletele celor adormiţi se coboară în şedinţele de spiritism, ci diavoli care cunosc trecutul şi chiar puţin din viitorul fiecăruia şi care, în egală măsură, pot imita trăsăturile de personalitate ale celui mort. Cei care se expun în cel mai necugetat fel, în cadrul unor astfel de practici, sunt aşa numiţii *channel* sau *medium*. Lăsând în corpul lor fizic inconştient (transă) o entitate spirituală necunoscută, ei sunt expuşi în mare măsură demonizării.

Fermecătoria constă în vrăjirea unor tineri pentru a se căsători sau despărţi. Popular, această practică poartă şi numele de *ursita*.

[21] după *Ne vorbeşte Părintele Cleopa*, vol. IV, pp. 130-133

3.4 De ce îngăduie Dumnezeu vrăjitoria?

Dumnezeu îngăduie vrăjitoria pentru acelaşi motiv pentru care majoritatea relelor pe care le suportăm de-a lungul vieţii sunt îngăduite: omul nu creşte de bunăvoie, ci de nevoie. După cum cauza principală a unei boli este carenţa, cele mai multe victime ale atacului vrăjitoresc sunt persoanele ancorate în raţional, intelectualii, scepticii, adepţii informaţiei exacte, cei care ignoră sau neagă lumea nevăzută a spiritului. Iată o modalitate prin care vor fi forţaţi să-şi deschidă ochii, să înveţe legile cauzei şi ale efectului, să-L caute pe Dumnezeu la început din nevoia protecţiei, apoi pentru nenumăratele posibilităţi pe care lumea pozitivă a spiritului ni le dăruieşte, iar în final din iubire.

Magia este îngăduită pentru a ne arăta că suntem slabi şi lipsiţi de credinţă, că suntem păcătoşi şi vulnerabili în faţa diavolului, că suntem ignoranţi din punct de vedere spiritual, că nu ne înţelegem propria natură umană şi nici pe a semenilor, că punem accent pe raţional şi material. Magia este îngăduită ca piatră de încercare pentru cei ce oscilează între a-L sluji pe Dumnezeu şi a-şi sluji propriei persoane din care şi-au făcut un idol al cărui cult presupune bani, putere, satisfacerea instinctelor. Magia mai este îngăduită şi pentru a ne sili la meditaţia asupra timpurilor pe care le trăim. Dacă sub aspect tehnologic ne considerăm moderni şi civilizaţi, sub aspect spiritual nu am depăşit evurile obscure, iar sub aspectul relaţiilor interumane nu suntem cu mult deasupra condiţiei animalului din junglă.

3.5 Semnele

Auzind nenumărate poveşti despre oameni vrăjiţi (subiectul pare a fi în vogă) şi preferând să găsim răspunsul mai degrabă în afara noastră decât înăuntrul

nostru, mulţi vor fi munciţi de spectrul vrăjitului, dintr-o ipohondrie existenţială. Există o serie de semne care, luate separat, pot fi considerate întâmplări ale vieţii de zi cu zi însă, acumulate şi manifeste într-o perioadă scurtă de timp, pot indica un atac de tip magic:

- repetiţia agasantă a micilor accidente domestice, de mai multe ori în cursul unei singure zi: ne tăiem cu cuţitul, ne lovim de mobile, spargem obiecte, ceea ce întreprindem nu iese (mâncarea, micile reparaţii) sau ies cu un efort de două şi de trei ori mai mare decât ar fi necesar;
- obiectele electronice din casă (frigider, televizor, radio, casetofon, computer) se strică dintr-o dată şi mai multe în acelaşi timp;
- florile se ofilesc sau nu le merge bine, la ţară se îmbolnăvesc şi mor animalele domestice;
- între miezul nopţii şi ora trei dimineaţa visăm urât[22], percepem prezenţe malefice în casă, auzim sunând soneria sau bătând la uşă ori în fereastră;
- armonia casei se strică, membrii familiei nu se mai înţeleg între ei;
- simţim nevoia să mergem oriunde, dar să nu ne întoarcem în casa în care locuim;
- atenuarea voinţei, corp ca de plumb, oboseală cronică, frig, ki greu;
- planurile ce ar avea toate posibilităţile de reuşită eşuează;

[22] Între simbolurile onirice care ar putea indica atacuri magice se pot enumera: ouă, legături, imposibilitatea de a ieşi de sub pământ (pentru cei cu farmece îngropate), întuneric, suntem desculţi, suntem goi, cineva ne împiedică sau ne ia ceea ce ne dorim, găini, pene, păsări negre, răni pe corp, hemoragie (pentru cei cu câmpul energetic spart), gândaci, viermi, muşte în număr mare, pisici negre, câini negri sau alte animale închise la culoare care muşcă, zgârie sau ne afectează în vreun alt fel, putrefacţie, noroi, ape negre, rătăcire etc.

- banii se scurg ca nisipul printre degete;
- în societate suntem percepuți din ce în ce mai prost, probleme profesionale;
- apariția simptomelor unor boli pe care medicii nu le diagnostichează;
- depresii, revoltă împotriva lui Dumnezeu;
- dezorientare, minte încețoșată, discurs greu, intenționăm să spunem ceva și verbalizăm altceva;
- pierderea obiectivelor: nu știm cine suntem, pentru ce trăim ceea ce trăim, refuzăm să luptăm, totul pare fără nici un sens;
- oprelişti în calea mersului la biserică, stări de rău în biserică;
- obiectele legate de viața religioasă sunt afectate în mod nenatural: crucea de la gât se desface de pe lanț, candela se stinge repetat, apa sfințită se tulbură, icoana cade de pe perete;
- apariția unor obiecte străine în casă, pe prag, în curte, în fața ușii precum obiecte de uz gospodăresc ce nu ne aparțin, sfori înnodate, smocuri de păr, oase, pene, pete de sânge sau de substanțe negre, urât mirositoare;
- apariția unor animale cu comportament anormal (broaşte care intră în casă, vrăbii care se lovesc de geam cu consecvență, câini deosebit de agresivi care nu au nimic împotriva altor trecători);
- dacă dormim pe perne din pene de găină şi le vom desface, putem găsi înăuntru ațe înnodate, ace, gheare şi cioc de găină, boabe de porumb, grâu, semințe de fructe, bucăți de lemn lăcuit (din sicrie), coronițe, excremente de şoarece şi şobolan, bucăți de cărbune, şuvițe de păr şi alte lucruri al căror rost nu este să stea în pernele noastre.

Nota 1: Toate obiectele nefireşti pe care le găsim în casă, gospodărie sau în perne nu se ating direct cu mâna ci cu o

mănuşă chirurgicală sau cu o pungă; se pun în pungă, se toarnă apă sfințită peste ele şi se aruncă pe o apă curgătoare sau se îngroapă în pământ.

Nota 2: Evitați pe cât este posibil să dormiți cu capul pe perne din pene de pasăre, mai ales de găină şi chiar să le țineți în casă; găina este foarte des folosită în practicile magiei negre, iar penele pentru perne sunt smulse după ce a murit, deci amprenta energetică este clar definită de ki greu; chiar dacă nu sunteți atacați magic, pernele din pene de găină strâng ki-ul greu din încăperi, stocându-l sub capul dumneavoastră pe tot timpul somnului.
Tot ce am menționat mai sus este prima fază de identificare a stării de atac magic. Aprecierea definitivă, dacă sunteți sau nu vrăjiți, nu o poate face decât un preot cunoscător al acestor fenomene.
Mergând la biserică şi respectând recomandările preoților veți observa insistența anumitor persoane în a vă căuta. Acestea vor dori să vă aducă anumite cadouri, să împrumute de la dumneavoastră bani sau obiecte, să va facă vizite acasă; de aici şi până la asocierea lor cu anumite situații conflictuale sau interese (moşteniri, bani, afinități sentimentale) va fi un drum uşor de parcurs. În această fază veți identifica pe cel sau cea prin care a venit atacul. Atenție! Nu mergeți la ghicitoare pentru a vă spune cine sunt cei ce vă doresc răul, rugați-vă, gândiți şi Dumnezeu vă va descoperi ceea ce trebuie să aflați.

3.6 Cum se procedează

Felul în care se procedează în cazul unui atac vrăjitoresc nu are o importanță deosebită, deoarece este atât de diversificat încât nimeni nu poate fi suficient de riguros în viața de zi cu zi încât să evite posibilitățile de a fi atacat.

Sunt sute sau mii de proceduri. Ele depind de stilul de lucru al vrăjitoarei sau al vrăjitorului, de capacitatea lor de

mentalizare, de credința în ceea ce fac, de puterea forțelor negative care îi ajută.

Pentru o serie de practici este nevoie de identificarea amprentei energetice a victimei: un fir de păr, unghii tăiate, scame din haină, o fotografie, un obiect care i-a aparținut. Amprenta energetică este folosită îndeosebi pentru vrăjile făcute la distanță. Lucrându-se pe tiparul energetic al victimei în „laboratorul vrăjitoarei", persoana vrăjită va simți efectele și la sute de kilometrii depărtare. Se creează astfel un „cordon" energetic prin care victima primește permanent energie negativă, în timp ce i se ia energia creativă și pozitivă. Spre exemplu, în cazul farmecelor îngropate în sicriul unui mort, timp de 7 ani cât durează procesul de descompunere, victima va primi energii de moarte ce îi vor paraliza, în cel mai fericit caz, toate acțiunile constructive din viață.

În cazul altor practici, este nevoie doar de accesul răuvoitorului în casa victimei, pentru a lăsa acolo obiecte cu o încărcătură energetică negativă foarte puternică și informate cu un mesaj distructiv sau manipulator: cadouri vrăjite, mâncare amprentată negativ, diverse legături, apa în care a fost scăldat mortul, toate fiind identificabile într-o mai mare sau mai mică măsură.

Sunt nenumărate cazurile în care victima trăiește alături de agresor. Acesta din urmă poate introduce produsele diverselor proceduri vrăjitorești în toate aspectele vieții: ținta vrăjilor poate trece peste un prag ce ascunde legături înnodate, poate dormi pe perne cu făcături în ele, poate mânca alimente ce conțin „poțiuni", urină, menstruație, păr, poate folosi obiecte vrăjite.

Dacă vom căuta procedurile magice și produsele lor în viața de zi cu zi, putem cădea într-o paranoia ce nu va sluji în nici un fel unei vieți sociale sănătoase. În astfel de cazuri important nu este atât atacul, cât protecția.

3.7 Protecția

Toate mijloacele de protecție oferite de Dumnezeu prin intermediul Bisericii, aplicate după sfatul preotului, vă vor susține în această luptă: postul, rugăciunea, metania – îndepărtează demonii, mărturisirea păcatelor – taie cordoanele prin anularea răului făcut agresorului, cele 40 de Liturghii anulează legăturile genealogice negative (inclusiv transmiterea efectelor magice de la părinți la copii), Împărtășirea, Maslul, folosirea apei sfințite și a uleiului sfințit cresc nivelul energetic, anulând încărcătura de energie negativă transmisă.

Din punct de vedere energetic există diverse tehnici aplicabile în acest sens: mentalizarea unei oglinzi, a unui zid de energie pozitivă, tăierea cordoanelor, identificarea și ameliorarea carențelor din corpul energetic, blocarea comunicării energetice dintre agresor și victimă. Toate aceste tehnici se învață în cadrul unor cursuri de specialitate.

Foarte importantă este însă atitudinea pe care o avem față de cei ce ne atacă. Răul este ca o apă, sapă acolo unde găsește o fisură. Dacă le veți dori răul atacatorilor, dacă intenționați să le plătiți cu aceeași monedă, dacă urmăriți să li se întoarcă pe cap ce au greșit, dacă-i urâți, nu veți putea scăpa ușor. Gândiți-vă, pentru început, la tot ce ați greșit față de aceste persoane cu gândul, cu vorba și cu fapta și spovediți-vă pentru a nu lăsa nici o poartă deschisă. Dați pomelnice pentru ei, rugați-L pe Dumnezeu să le deschidă ochii și să-i oprească din rătăcirea în care se află, încercați să îi iertați pentru ca și Dumnezeu, iertându-i, să dezlege legăturile răului ce vă țin legați de ei. În rest, evitați pe cât posibil contactul cu aceste persoane, nu primiți și nu păstrați nimic din cele ce vă aduc, nu le dați și nu le împrumutați nimic.

Nu semănați vânt pentru a culege mai târziu furtună. Dumnezeu ne-a trimis pe pământ pentru a învinge răul, nu pentru a-l cultiva. Lupta reală este aceea cu demonul nu cu instrumentele sale, iar miza este mântuirea fiecăruia dintre noi. Nu vă temeți, frica hrănește diavolul. Nimeni nu este mai puternic decât Dumnezeu. Fiecare dintre noi are de învățat o lecție pentru ca urmașii noștri și cei din jurul nostru să nu ducă o viață ignorantă și să poată desluși mai multe decât am putut noi, să poată evita situații similare. Încă o dată, problemele de acest gen se rezolvă cu adevărat numai în Biserică și numai de către preoți, iar dintre aceștia căutați-i pe aceia care se pricep.

3.8 Capcane: divinația

Divinația este practica ghicirii trecutului, prezentului și viitorului într-o varietate foarte mare de elemente: cărți, cafea, frunze de ceai, bobi, palmă, pendul, rune, cristal, foc, apă, stele, zborul păsărilor, oase de animale, intestine de animale și în multe altele.

Este un păcat să consultăm ghicitoarele, deoarece este o încălcare a voinței divine, atât timp cât Dumnezeu nu ne-a îngăduit să știm viitorul altfel decât prin semnele pe care binevoiește să ni le trimită și pe care fiecare le receptează cu sufletul, după credință sa. Consultarea ghicitoarelor este însă o practică foarte nocivă din mai multe motive.

În primul rând, cei curioși urmăresc în prezicere doar evenimentele bune ale vieții lor viitoare deși, dacă ne uităm în urmă, vom constata că evenimentele fericite sunt mult mai puține decât cele nefericite. Chiar dacă ghicitoarele merg pe principiul „rău ți-a fost, bine îți va fi" s-ar putea ca una să spună tot adevărul și, dacă vei afla la

20 de ani că vei muri la 30 de ani, oare te vei mai putea bucura deplin în ziua nunții știind că nu o să trăiești o viață alături de partener, de copil, știind că va rămâne orfan, gândindu-te că nu vei ajunge să trăiești în casa pe care ai ridicat-o? Fiecare clipă a vieții va fi întunecată de spectrul morții și speranța, de această dată, va muri prima.

În al doilea rând, ghicitoarele spun jumătăți de adevăr, din considerente pur financiare. Interesul lor este să câștige cât mai mulți bani, deci vor evita să spună partea întunecată a lucrurilor sau vor da informații puține, pentru a fi căutate și în continuare. Pentru confirmarea talentului lor, vor veni însă cu informații lipsite de importanță precum „seara te vizitează o femeie brunetă" sau „obiectul pierdut este sub covor în sufragerie" și tot așa. Tocmai de aceea, ghicitul creează dependență. Confirmându-se aspectele neesențiale, se câștigă încrederea. Cei ce consultă ghicitoarele vor ajunge să nu întreprindă nimic („Să fac, sau nu, drumul acesta de afaceri?", „Să mă mărit cu Ionel, sau cu Gigel?") fără a întreba în prealabil. Când lași o ghicitoare, de multe ori analfabetă, să-ți hotărască viața, crezi că diavolul pierde ocazia de a interveni?

În al treilea rând, oamenii nu știu să se detașeze de informațiile primite la ghicit și nici nu au toate datele pentru a le interpreta obiectiv. Să zicem că înaintea unui examen de bacalaureat un elev merge la ghicit: dacă i se va spune că își ia examenul, nu va mai învăța, convins fiind că îl va trece; dacă i se va spune că pică examenul nu va mai învăța, pentru că nu mai are nici un rost. Rezultatul este negativ în ambele ipostaze. Corect este ca elevul să se roage din toate puterile pentru a dobândi ajutorul lui Dumnezeu și să învețe cât timp îi mai rămâne până la examen. Sau, dacă unei fete de 16 ani i se spune că la 24 de ani se va mărita cu Făt Frumos, blond, ochi albaștri,

bogat, serios şi plin de afecţiune, care va fi rezultatul? Fata va evita băieţii de vârsta ei ca fiind experienţe inutile în raport cu bărbatul matur ce urmează să vină, nu-şi va mai trăi adolescenţa cu iubirile specifice vârstei, va dispreţui restul prietenelor care îşi pierd vremea cu astfel de iubiri, se va izola social, iar când se va apropia de 24 de ani va încerca să-l identifice pe Făt Frumos după portretul robot făcut de ghicitoare şi va suferi cumplit la fiecare dezamăgire. Poate că acel bărbat va veni sau poate nu va veni niciodată. Poate că s-a şi întâlnit cu el, când era doar un angajat modest pe care l-a respins pentru că nu îndeplinea criteriile şi, după ce l-a respins, omul a câştigat la loto sau a primit o moştenire substanţială. Nu are sens să ne grăbim să aflăm. Tot ce are Dumnezeu pregătit pentru noi nu are cum să se piardă. Dumnezeu nu uită nimic, nu pierde nimic şi nu întârzie niciodată.

Motivul pentru care însă vorbim aici despre divinaţie este faptul că ghicitul constituie anticamera vrăjitoarei. În majoritatea predicţiilor, ghicitoarea va spune celui care o consultă că este legat, blestemat, fermecat şi că degrabă va trebui descântat şi dezlegat pentru a nu se învrednici de un sfârşit grabnic. Omul crede, se sperie şi face ce îi zice ghicitoarea, adică merge şi la biserică, dă câteva acatiste, scrie câteva pomelnice, solicită câteva rugăciuni de dezlegare, dar merge apoi la cine ştie ce descântător. Mai mult, deschizându-şi câmpul energetic pentru a lăsa ghicitoarea să îi vadă viaţa, consultantul se poate contamina cu tot felul de încărcături negative din mediul ei, poate fi furat de energie, poate fi încărcat cu reziduuri.

3.9 Despre escrocherie

Toate cele de mai sus sunt scrise în accepţiunea faptului că vrăjitoarea sau ghicitoarea consultată are anumite

capacităţi, primite de la diavol sau chiar de la Dumnezeu iniţial, apoi convertite pe parcurs[23]. Semnele de la Dumnezeu nu vin la cerere, ci sunt date atunci doar când este nevoie. Deoarece au abuzat de darurile lor sau le-au folosit pentru a strânge avere, mulţi vizionari şi-au pierdut capacităţile pe parcurs, transformându-se în şarlatani.

Majoritatea celor la care se accede uşor, prin anunţuri, reclame, amici, sunt escroci sau foarte buni psihologi, pricepându-se să obţină de la „pacienţii" lor informaţii pe care ulterior le servesc ca fiind primite prin tot felul de canale astrale. Ei pot fi capabili chiar să inducă starea de bine prin mecanismul efectului placebo. În fond, un astfel de pseudo-vraci va face mai mult bine, redând omului încrederea de sine, decât va face o vrăjitoare veritabilă care-l va umple de draci.

3.10 De ce Biserica nu acceptă practicile oculte

Cei ce fac vrăji şi cei ce frecventează vrăjitorii săvârşesc un păcat împotriva Duhului Sfânt, căci îşi pun nădejdea în diavoli, nu în Dumnezeu. Ei renunţă la slujitorii divinităţii în favoarea slujitorilor satanei. Pedeapsa bisericească este pe măsura păcatului. Sfântul Vasile cel Mare în canonul 72 spune:

„Cel ce se dă pe sine vrăjitorilor, sau unora ca aceştia, se va canonisi cu canonul ucigaşilor"[24]

---

[23] Există printre noi foarte multe persoane cu al treilea ochi deschis, spre exemplu. Aceşti oameni pot vedea lumea spirituală, pot primi unele informaţii despre trecut sau viitor. În general, ei nu fac cunoscute astfel de capacităţi pentru a nu fi consideraţi nebuni. Ideal este să îşi folosească percepţiile în mod dezinteresat şi doar pentru binele celor din jur. Odată cointeresată material, orice capacitate poate aluneca în slujba diavolului.

[24] *Ne vorbeşte Părintele Cleopa*, vol. IV, p. 135

Acest canon presupune oprirea de la primirea Tainelor de la 10 la 20 de ani. În *Pravila Mare de la Govora* se afirmă:

„Femeia ce va fermeca pe străini şi pe ai săi [se opreşte de la cele sfinte] *ani 9 şi metanii 500 pe zi."*[25]

Nu există o regulă după care putem stabili dacă o anumită capacitate ieşită din comun, cum ar fi înainte-vederea (termen bisericesc) sau clarviziunea (termen paranormal) vine de la diavol sau este un dar de la Dumnezeu. Şi chiar dacă am putea stabili originea capacităţii, nu există nici un sistem de monitorizare a evoluţiei acestei capacităţi care, deşi este de la Dumnezeu, poate cădea în timp sub înrâurirea diavolului, din slăbiciunea celui care a primit darul.

Desigur, au existat oameni deosebiţi între contemporanii noştri care au primit daruri speciale, după o viaţă petrecută în curăţenie, jertfă şi iubire pentru Dumnezeu, precum Părintele Cleopa de la Sihăstria, Părintele Argatu de la Cernica, Părintele Arsenie de la Prislop. De unde ştim că darurile lor erau folosite cum trebuie? Cu exactitate nu ştim, dar, având măcar percepţia generală asupra vieţii monahale pe care au dus-o, vom putea aplica regula biblică dată de Mântuitorul:

„După roadele lor îi veţi cunoaşte. Au doară culeg oamenii struguri din spini sau smochine din mărăcini? Aşa că orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele."[26]

Pentru ce şi-au folosit monahii pomeniţi mai sus darul înainte-vederii? Pentru spovedirea completă a penitenţilor

[25] *Ibidem*, p. 135
[26] Matei 7, 16-17

primiţi în scaunul duhovnicesc, pentru înţelegerea neputinţelor şi greutăţilor vieţii celor care cereau ajutor. Niciodată nu au condiţionat material ajutorul lor, nu au prezis viitorul asemenea ghicitoarelor, nu au influenţat liberul arbitru al celor nehotărâţi.

Deoarece nu putem să afirmăm definitiv că o informaţie este albă sau neagră, de la îngeri sau de la demoni, Biserica recomandă ignorarea viselor şi vedeniilor şi interzice consultarea ghicitoarelor şi vrăjitoarelor tocmai pentru a evita înşelăciunea.[27] Chiar dacă mulţi sfinţi au avut viziuni, este bine ştiut, în acelaşi timp, că diavolul li s-a arătat sub chip de înger de lumină, iar unora dintre sfinţii pustiului chiar sub chipul Mântuitorului. Este drept, Dumnezeu ne vorbeşte în permanenţă, dar răspunsurile de la El vin în suflet, nu în minte. Pentru aceasta, adevăratele hotărâri se iau cu inima. Un criteriu simplu este acela că orice informaţie vine de la Dumnezeu aduce în sufletul nostru liniştea, pacea, sentimentul normalităţii, atunci când alegem calea cea bună. Din contră, o opţiune determinată de informaţii venite de la diavol determină agitaţie, grabă, senzaţia că vom pierde oportunitatea.

Când Ilie a vrut să cunoască slava lui Dumnezeu, pe lângă peştera în care era ascuns a trecut o vijelie năprasnică ce despica munţii, dar Domnul nu era în vijelie; apoi a fost cutremur, dar Domnul nu era în cutremur; după cutremur a fost foc, dar nici în foc nu era Domnul; a fost apoi o adiere de vânt şi acolo era Dumnezeu.[28]

Dumnezeu este asemenea unei adieri de vânt, minunile Lui sunt discrete şi nu le percepem decât foarte rar, deşi

[27] vezi Părintele Cleopa, *Despre vise şi vedenii*, vol. IV
[28] III Regi, 19, 11-12

ele ni se întâmplă probabil chiar zilnic. Minunile diavolului sunt ostentative, cu focuri de artificii, fără o finalitate constructivă, intens mediatizate. Fiecare dintre noi are ochi de văzut şi urechi de auzit, iar dacă nu îşi poate cultiva subtilitatea spiritului, mai bine este să-şi închidă ochii, să-şi astupe urechile şi să-şi deschidă inima.

PARTEA a II-a

PROTECȚIA ÎN LUMEA SPIRITUALĂ

1. SFINTELE TAINE

1.1 Despre Sfintele Taine în general

Sfintele Taine sunt lucrări ale Bisericii, prin care se sfinţeşte viaţa creştinilor, oferindu-se acestora protecţie, ajutor şi vindecare.

Fiecare Taină în parte a fost instituită de Mântuitorul Iisus Hristos şi are două aspecte: un aspect material, văzut şi unul spiritual, nevăzut.

Aspectul material se constituie din ritualul ce se desfăşoară în biserică şi cuprinde materiile folosite (pâine, vin, apă, făină, ulei), actele săvârşite de preot şi cuvintele, sau formulele, rostite de el.

Aspectul spiritual se constituie din săvârşirea mistică a Tainei de către Hristos. Aceasta este premiza primei şi celei mai importante coordonate a protecţiei pe care o căutăm prin intermediul Tainelor: faptul că Mântuitorul săvârşeşte fiecare Taină pentru fiecare dintre noi, efectul asupra lucrărilor diavoleşti fiind de necontestat.

Astfel, preotul săvârşeşte doar ritualul văzut, pentru a determina săvârşirea Tainei de către Iisus Hristos. Pentru aceasta, vrednicia morală sau intelectuală a preotului nu

este importantă din punctul de vedere al finalității Tainelor.

Primitorii Tainelor sunt doar oamenii vii, nu și oamenii morți, animalele sau obiectele. Facem această menționare, datorită unor obiceiuri existente mai ales în lumea satului, despre care vom explica mai multe după prezentarea fiecărei Taine în parte.

Sfintele Taine sunt în număr de 7, acest număr fiind acceptat în Biserica Ortodoxă, Biserica Romano-Catolică, Biserica Greco-Catolică și în Bisericile Vechi Orientale. Bisericile Protestante sau Neo-protestante recunosc un număr mai mic sau nu recunosc importanța spirituală a Tainelor pentru creștini.

După ritmicitatea primirii lor, Tainele se pot împărți în Taine care nu se repetă: Botezul, Mirungerea, Hirotonia și Taine care se repetă: Euharistia, Mărturisirea, Maslul și Nunta (ultima, de maxim 3 ori).

După necesitatea lor pentru dobândirea mântuirii, Tainele se împart în Taine necesare pentru mântuire: Botez, Mirungere, Euharistie, Mărturisire, Maslul și Taine care nu sunt necesare pentru mântuire: Nunta (nu doar oamenii căsătoriți ajung în rai) și Hirotonia (nu doar preoții ajung în rai).

1.2 Taina Botezului – nașterea spirituală

Botezul este Taina prin care omul primește roadele răscumpărării păcatului strămoșesc[29] și posibilitatea de a

[29] Prin păcatul strămoșesc se înțelege cauza căderii primilor oameni din rai, condiția omului căzut fiind moștenită de fiecare dintre noi. Cea mai gravă consecință a căderii este interdicția întoarcerii în rai. De la Adam și Eva până la răstignirea Mântuitorului toate sufletele au ajuns în iad, chiar și drepții precum Moise, Solomon și David. Sufletele drepților nu erau chinuite, ci scufundate într-un somn

se mântui[30]. Tot prin această Taină, cel botezat devine membru al Bisericii și primește statutul de creștin.

Botezul este prima treaptă sau etapă a protecției spirituale din viața noastră. Odată încreștinați, sufletul nostru nu mai poate cădea sub influența directă a demonilor nici înainte de moarte, nici după moarte.

Importanța acestei Taine este mai presus de orice discuție deoarece mântuirea în absența Botezului nu este posibilă. De asemenea, o persoană nebotezată nu poate primi celelalte 6 Taine, nici alte practici creștinești precum pomenirea la vii sau la morți, îngroparea în cimitir, săvârșirea slujbelor de înmormântare sau parastas.

Taina Botezului a fost instituită de Mântuitorul Iisus Hristos înainte de Înălțarea Sa la cer, când a îndemnat apostolii:

„Drept aceea, mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh." (Mt. 28, 19)

Obiectul liturgic folosit în cadrul acestei Taine poartă denumirea de *cristelniță*.

Procedura, prin care o persoană este botezată, este cea a întreitei scufundări în apă sfințită, scufundarea semnificând moartea cu Hristos, iar ridicarea din apă învierea în Hristos. Omul moare păcatului și învie la o

spiritual, neputându-se însă bucura de fericirea raiului. Abia odată cu răstignirea Mântuitorului, o parte a pedepsei a luat sfârșit, omul putându-se întoarce cu sufletul în rai. După a doua venire a Mântuitorului, se va încheia ultima parte a pedepsei, iar oamenii se vor putea întoarce în rai și cu trupurile.

[30] Există două concepte ale mântuirii: *Mântuirea obiectivă* – dreptul dat fiecărui creștin de către Hristos, prin răstignire Sa pe cruce, pentru a se putea întoarce în rai și *Mântuirea subiectivă* – dreptul câștigat de fiecare creștin, prin meritele proprii (colaborarea cu harul, credință, fapte bune), de a fi admis în rai.

viață nouă. Trecerea apei deasupra celui botezat semnifică ruperea legăturilor cu păcatul lui Adam și al Evei, dar, nu în cele din urmă, ruperea legăturilor multor informații negative existente în neamul sau familia acestora (blesteme, vicii și altele de acest gen).

Există câteva excepții legate de procedură:

a) În cazul Botezului oamenilor maturi, dacă nu există un baptisteriu[31] sau un vas suficient de mare pentru a prelua funcția cristelniței, se scufundă în apă doar capul.

b) Dacă Botezul are loc într-o perioadă foarte geroasă a anului, ori marcată de intemperii violente, ori dacă pruncul este firav sau bolnav, Taina se săvârșește, în mod excepțional, prin întreită stropire (cu mătăuzul) sau întreită turnare a apei pe capul copilului, deasupra cristelniței.

Săvârșitorul Tainei Botezului este preotul însă, în cazuri excepționale, poate fi oricare creștin, cunoscător al formulei Botezului.

Când săvârșitorul nu este cleric, se săvârșește **Botezul de necesitate**. Dacă fiecare dintre noi ar trebui să fie capabil să acorde primul ajutor, în cazul unor accidente, tot astfel, este responsabilitatea fiecăruia dintre noi să putem acorda această formă de „prim ajutor spiritual" în cazul în care moartea unei persoane nebotezate (mai dese sunt cazurile noilor-născuți) pare iminentă. În această situație se află foarte des medicii și asistentele care asistă la nașterea unui copil ce nu va supraviețui mai mult de câteva minute. Chiar dacă se află un preot în spital, nu rămâne timpul fizic necesar chemării lui. Oricine poate fi pus de viață în situația de a se afla izolat împreună cu o femeie care naște și al cărei copil nu are șanse de supraviețuire.

[31] Baptisteriu – bazin destinat botezării persoanelor mature

Copiii pe moarte nu se scufundă în apă; pe capul lor se picură trei stropi de apă sfințită (sau apă obișnuită) la pronunțarea numelui fiecărei persoane a Sfintei Treimi. Dacă copilul supraviețuiește, va fi dus la biserică unde preotul va completa slujba după tipicul bisericesc. Dacă însă copilul moare, va fi înmormântat ca orice creștin, ca un membru deplin al Bisericii.

Formula Botezului este:

„Se botează robul (a) lui Dumnezeu (numele) în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Amin!"

Pe lângă Botezul practicat în biserici, Biserica Ortodoxă recunoaște alte două forme de Botez:

a) **Botezul sângelui** este considerat a fi primirea Tainei de către acele persoane care, dorind să devină creștini și pregătindu-se în acest scop, au fost uciși înainte de săvârșirea văzută a Tainei de către preot. Conceptul vine din perioada Bisericii Primare când creștinii erau persecutați în Imperiul Roman și catehumenii[32] erau arestați împreună cu cei deja botezați, fiind uciși pentru credința aleasă. Deoarece săvârșitorul Tainelor este Hristos, în mod mistic, catehumenii uciși erau considerați botezați primind statutul pentru care și-au jertfit viața.

b) **Botezul dorinței** este, în mod similar, primirea Tainei Botezului de către catehumenii care, din diverse pricini accidentale sau biologice, mureau înaintea săvârșirii Tainei în mod văzut, de către preot.

Botezul nu se repetă. Botezul săvârșit de un creștin rămas în adevărata credință (necăzut în erezie) este în aceeași măsură valabil, ca și cel săvârșit de preot. Biserica Ortodoxă recunoaște Botezul catolicilor și protestanților care se convertesc, într-un anumit moment al vieții lor, la

[32] Cei ce se pregăteau să devină creștini

Ortodoxie. În cazul copiilor înfiați, despre care nu știm dacă au fost botezați sau nu, se comunică preotului situația pentru a putea adăuga un amendament formulei Botezului: *...dacă nu a mai fost botezat*".

Locul unde se săvârșește Sf. Botez este biserica, iar săvârșirea Tainei de către preot în altă locație se face cu aprobarea episcopului. Slujirea Botezului în biserică nu este doar o problemă de ascultare față de ierarh, cât una de protecție, dat fiind importanța bunei săvârșiri a Tainei, cât și faptul că ei îi sunt asociate exorcizarea copilului de eventuali demoni și Taina Mirungerii.

Timpul săvârșirii Tainei este de 45 de zile de la naștere. După 40 de zile de la naștere, mama și copilul se pot întoarce în comunitate și în biserică.

> Notă: Timp de 40 de zile de la naștere, mama și copilul nu ies din casă și, cu atât mai mult, nu intră în biserică din rațiuni de protecție. Dat fiind că atât organismul mamei, cât și cel copilului sunt vulnerabile, este o măsură de protejarea a lor de infecții, boli contagioase și diverse atacuri energetice sau spirituale ce se pot ivi în aglomerările umane. A patruzecea zi, preotul slujește mamei și copilului o slujbă numită *Îmbisericirea*, care conține rugăciuni de protecție a sănătății și a vieții lor. Din acel moment, ei se pot întoarce în comunitate și în biserică.

Cu cât copilul este botezat mai repede, cu atât vom înmulți mai repede mijloacele de protecție spirituală de care poate beneficia.

> Notă: Deoarece copilul nu este botezat, timp de 45 de zile, nu are nici un instrument de protecție spirituală, nefiind creștin. De aceea, se recomandă stropirea copilului și a lucrurilor lui, de la leagăn și până la scutece, cu apă sfințită și ungerea lui cu ulei sfințit, tămâierea camerei în care doarme, candelă aprinsă, citirea rugăciunilor de protecție precum *Acatistul Acoperământului Maicii Domnului*.

> Astfel, copilul neprotejat încă din punct de vedere spiritual, nu va fi chinuit de diavol, cu atât mai mult cu cât fiecare dintre noi a auzit despre copii foarte agitați până la Botez și care după ce au fost botezați s-au liniștit.

Cei care mor nebotezați constituie subiectul mai multor interpretări, deși o hotărâre bisericească oficială, în acest sens, nu există. Potrivit unora dintre păreri, maturii care mor nebotezați vor ajunge în iad, iar copiii care mor nebotezați nu vor fi chinuiți în iad, dar nici nu vor vedea lumina raiului, neputându-se bucura de fericirea veșnică.[33]

În ceea ce privește copiii care mor nebotezați, faptul că ei ajung în iad este predicat încă din multe amvoane, pe considerentul conștientizării femeilor tentate să avorteze („...ai trimis un suflet nevinovat în iad."). Nu credem acestea deoarece avem două situații posibile. În prima situație, copilul moare nebotezat deoarece este avortat. În acest caz el este ucis, deci va primi Botezul Sângelui[34]. În a doua situație, un copil dorit, care însă nu supraviețuiește nașterii, va primi Botezul Dorinței, deoarece părinții cu siguranță l-ar fi botezat în legea creștină. Credem că micuții care mor nebotezați ajung în rai, altfel ar trebui să sprijinim ori conceptul dogmatic catolic al purgatoriului[35] ori, mai grav, să acceptăm ideea unor spirite rătăcitoare prinse între lumi, ceea ce contravine și mai mult învățăturilor Bisericii Ortodoxe. Canoanele Bisericii Ortodoxe cuprind o dispoziție care interzice botezarea celor morți.[36]

---

[33] Despre Botezul Sângelui, Botezul Dorinței și statutul celor care mor nebotezați vezi: Isidor Todoran & Ioan Zăgrean, *Teologia Dogmatică* (București, Editura Institutului Biblic și de Misiune al BOR, 1991), p. 334

[34] *Ne vorbește Părintele Cleopa*, vol. III, p. 64

[35] În sensul unei dimensiuni intermediare între rai și iad

[36] Ioan N. Floca, *Drept canonic ortodox*, vol. II (București, Editura Institutului Biblic și de Misiune al BOR, 1990), p. 33

Dintre cele două **nume de botez** pe care le dăm copilului (potrivit obiceiurilor onomastice generalizate astăzi), măcar unul ar fi bine să fie numele unui sfânt care urmează a fi patronul spiritual al copilului şi protectorul vieţii sale, pe întreg parcursul ei.

Rolul naşilor este acela de părinţi spirituali, ei fiind creştini drept-credincioşi, de preferat de acelaşi sex cu pruncul, valid botezaţi şi de aceeaşi confesiune creştină. Regula după care se aleg naşii nu este una materială şi, nici măcar cea a afinităţilor personale, ci o regulă care vizează autoritatea spirituală şi morală a persoanelor alese. Rolul naşilor este tocmai acela al instituirii unei autorităţi suplimentare în viaţa copilului. Naşii nu sunt acele persoane care ajută din punct de vedere material finul, cu toate că nimeni nu îi opreşte să o facă, ci sunt acele persoane care îl ghidează spre o viaţă creştinească corectă. Ei sunt cei care se pun garanţii evoluţiei pozitive a viitorului creştin, ei se leapădă de Satana pentru finul lor. Din punct de vedere social şi uman, copilul primeşte încă doi creştini implicaţi în protecţia evoluţiei sale. Naşii sunt *părinţi de la Dumnezeu*. În vechime, un copil orfan nu era crescut de bunici sau de unchi, ci de către naşi.

Lumânarea ce însoţeşte copilul la Botez simbolizează lumina spirituală a mântuirii, care îl va însoţi pe tot parcursul vieţii lui. Mărimea lumânării este stabilită nu atât din raţiuni comerciale, cum ar părea astăzi, ci din raţiuni tradiţionale; deoarece se crede că în Biserica Primară oamenii se duceau la biserică cu aceeaşi lumânare ori de câte ori se împărtăşeau, când se cununau şi, în final, era aprinsă la căpătâiul lor atunci când se stingeau din viaţă.

Notă: Există, legate de Taina Botezului, unele practici greşite, contaminate cu elemente de ritual magic. Dintre acestea, cea mai cunoscută, mai ales în mediile săteşti,

este practica botezării copiilor avortaţi. Ritualul presupune mersul seara la cimitir, cu pânză albă, agheasmă şi busuioc într-o ulcică; strigând peste mormânt numele copilului avortat, se toarnă apa deasupra mormântului, totul însoţit de gesturi şi formule simbolice din punct de vedere ritualistic. Reamintim: Tainele sunt destinate doar oamenilor vii! O astfel de practică „băbească" nu are nici un rezultat. Mai mult, cea care o va aplica se va încărca, pe lângă păcatul avortului, cu păcatele grele ale practicării magiei la graniţa cu spiritismul. Este adevărat că preoţii recomandă adesea femeilor care au avortat să boteze cât mai mulţi copii orfani sau săraci, din considerentul asumării *maternităţii spirituale* specifice naşei, dacă maternitatea fizică au refuzat-o.

De asemenea, nu se pot boteza obiecte (de exemplu păpuşi sau statuete) în ideea unui transfer de energie între om şi acel obiect. Amintim că săvârşitorul Tainei este Hristos. Indiferent ce ritualuri vor desfăşura profanii sau vrăjitoarele, pentru acest motiv, ne îndoim că îşi vor atinge scopul.

Despre avort

Avortul este un păcat în măsura în care este o crimă, dar va fi un păcat cu atât mai mare cu cât este o crimă împotriva unei fiinţe în imposibilitatea de a se apăra, aflată în cea mai vulnerabilă perioadă a existenţei sale.

Responsabilitatea revine mamei şi tatălui, în aceeaşi măsură. Tot responsabil este şi medicul care face intervenţia.

De ce este o crimă? Biserica afirmă că în momentul conceperii (fecundarea ovulului) Dumnezeu creează, pentru fiinţa care ia viaţă din punct de vedere fizic, un suflet. Chiar dacă din punct de vedere material copilul este încă o sumă de celule, fără o formă umanoidă, el are suflet şi, nu în ultimul rând, are instincte de viaţă. Există

documentare[37] în care se arată cum embrionul se fereşte din calea chiuretei. Pe lângă repercusiunile fizice, avortul este una dintre cel mai greu de plătit fapte, cu consecinţe spirituale şi energetice extrem de grave. Înainte de a face un avort la cerere, întrebaţi-vă dacă mai târziu, când veţi dori copii, va dori vreunul să coboare la o mamă care i-a omorât deja fratele? Dacă totuşi vine, întrebaţi-vă ce informaţii sunt sădite în subconştientul lui. Care este condiţia energetică a corpului unei femei în interiorul căreia a fost făcut bucăţi şi omorât un copil? V-ar plăcea să locuiţi 9 luni într-un mormânt şi, dacă aţi fi nevoiţi, cu ce sechele aţi ieşi de acolo?

Despre conceperea copilului

Cine poate afirma că nu şi-a dorit pentru propriul copil sănătate, inteligenţă, o personalitate plăcută, cumineţenie, înţelepciune, noroc şi toate bunătăţile lumii acesteia? Se spune că fiecare dintre noi ar trebui să începem pregătirea pentru aducerea pe lume a unui copil cu 10 de ani înainte ca el să se nască. Pentru o profesie potrivită, care să ne îmbogăţească viaţa din toate punctele de vedere, dedicăm 16 până la 20 de ani de studiu. Pentru o casă, pe care să o numim căminul nostru, muncim zeci de ani. De ce nimeni nu se gândeşte ce pregătire presupune venirea pe lume a unui copil? În momentul conceperii sale el este un spirit pur, înzestrat de Dumnezeu cu o multitudine de daruri. De aceste daruri minunate noi, prin mediul pe care-l creăm venirii sale pe lume, îl deposedăm treptat. Din punctul de vedere al copilului, protecţie însemnă conservarea stării de curăţenie spirituală cu care se naşte şi păstrarea legăturii sale cu divinitatea.

[37] *Strigătul mut*

În primul rând, conceperea unui copil nu se face la întâmplare. Prin aceasta înţelegem că un copil trebuie dorit şi aşteptat. Sarcinile neprevăzute sunt traumatizante pentru toţi membrii familiei: grijile financiare, implicaţiile sociale, stres, lipsa de grijă a mamei care, neaşteptând sarcina, se poate expune variatelor imprudenţe: alcool, fumat, frig, efort, medicamente. Copiii nu se concep în posturile bisericeşti şi, pe cât posibil, nu din cele mai joase porniri animalice: sub influenţa alcoolului sau într-un act sexual fără iubire. Venirea unui copil trebuie pregătită prin spovedirea păcatelor de către ambii părinţi şi curăţarea arborelui genealogic prin 40 de Liturghii, pentru a nu ajunge în situaţia de a plăti păcatele neamului nostru sau ale noastre prin naşteri traumatice, copii prematuri, malformaţi, cu sechele de diverse naturi.

Sarcina trebuie protejată din punct de vedere spiritual în aceeaşi măsură în care va fi protejată din punct de vedere fizic. Ideal ar fi ca mama să aibă preocupări cât mai plăcute şi chiar elevate, evitând experienţele traumatice, şocante, stresante. Pentru protecţia ei şi a copilului, este bine pentru fiecare gravidă să îşi aleagă un canon de rugăciune (spre exemplu Acatistul Buneivestiri), să se împărtăşească des (deşi copilul nu este botezat, sângele mamei şi al copilului este acelaşi, beneficiind şi el de împărtăşire), să folosească apa şi uleiul sfinţit pentru sine şi mediul ei de viaţă, să asiste la Liturghie duminicile.

> Notă: Gravidele ar trebui să se ferească de participarea la exorcisme, iar în cazul participării la un botez, să avertizeze preotul asupra stării lor.

Copiii vin pe lume cu norocul lor, căci sunt o binecuvântare. Grijile ce ne macină, legate de venirea copiilor, sunt false din perspectiva micuţilor, căci ei nu

sunt ai noştri, ci ai lui Dumnezeu. Dacă vom aduce copiii pe lume cu conştiinţa clară a faptului că sunt copiii lui Dumnezeu, Care îi va proteja şi îi va călăuzi în viaţă, dându-le tot ceea ce vor avea cu adevărat nevoie, pruncilor noştri nu le va lipsi nimic din ceea ce le este necesar. Dacă îi vom considera ai noştri, niciodată nu le vom putea oferi toată protecţia, toată iubirea, bunăstarea sau sprijinul pe care l-am dori. Dumnezeu este un părinte care nu moare, nu îmbătrâneşte, nu este depăşit de probleme, nu greşeşte, iubeşte mai mult decât toate mamele din lume la un loc, veghează neîncetat, iartă şi pedepseşte după dreptate, în cel mai constructiv mod.

1.3 Taina Mirungerii – întărirea spirituală

Slujba pe care, în general, o numim „botezul copilului" şi la care asistăm cu fiecare ocazie de acest gen, cuprinde, de fapt, două Taine: Botezul şi Mirungerea. Acestea, în mod normal, se săvârşesc împreună.

Mirungerea **este** Taina prin care noul botezat primeşte protecţia Duhului Sfânt pentru tot parcursul vieţii sale.

Importanţa acestei Taine o întâlnim explicată în scrierile teologice răsăritene, unde se aminteşte adesea de raportul dintre Botez şi Mirungere ca fiind acela dintre naştere şi creştere. Sfinţii Părinţi, mai ales Sfântul Chiril al Ierusalimului, afirmă că abia prin Mirungere omul devine creştin complet. Într-o interpretare mai pragmatică, vom înţelege că un copil botezat are aceleaşi drepturi cu ale oricărui membru al Bisericii, dar abia după primirea Mirungerii îl vom putea considera protejat de către harul Duhului Sfânt.

Ne-am putea imagina trupul omului, înainte de Botez, asemenea unei case părăsite, fără proprietar, cu uşile şi

ferestrele sparte, în care este posibil să fi dormit vagabonzi – pentru a ne exprima eufemistic în legătură cu prezenţele diavoleşti. Primul pas de făcut spre a reda casa normalităţii este ca ea să aparţină unui proprietar. În mod similar, trupul copilului, prin Botez, primeşte un nume. O casă ce a fost părăsită va trebui curăţată şi igienizată. Trupul copilului va fi exorcizat de eventualele duhuri rele intrate înainte de Botez. Pentru a duce o viaţă liniştită într-o anumită casă, avem nevoie de protecţie: zăvoare, obloane, yale. Corpul copilului va fi protejat prin securizarea tuturor căilor de acces şi interacţiune dintre el şi mediul exterior.

Procedura presupune ungerea copilului cu Mir la frunte – pentru protecţie împotriva ispitelor diavoleşti, ochi – împotriva ispitelor vizuale, nas – pentru a nu mirosi nimic diavolesc, urechi – pentru a nu auzi chemarea diavolului, piept – pentru a i se proteja sufletul, spate – împotriva atacurilor, mâini – pentru a nu săvârşi lucrarea diavolului, picioare – pentru a nu umbla pe căile răului, zicându-se **formula**: „*Pecetea darului Duhului Sfânt!*"

Materia folosită pentru Taina Mirungerii este **Sfântul şi Marele Mir**, ulei amestecat cu esenţe naturale frumos mirositoare, sfinţit în Joia Mare, în prezenţa Patriarhului şi a soborului ierarhilor Bisericii Ortodoxe Române, în cazul ţării noastre. De la Patriarhie, Mirul este ulterior trimis fiecărei biserici de pe teritoriul ţării. Cu acest Mir suntem unşi o singură dată în viaţă.

După primirea Tainei, copilul va fi înveşmântat în harul protector al Duhului Sfânt, ca într-o armură, astfel încât nici o acţiune externă a diavolului asupra lui nu va fi eficientă în absenţa colaborării. Prin renunţare la credinţă sau prin practici contrare credinţei creştine, această protecţie poate fi pierdută.

În Biserica Romano-Catolică, Mirungerea se săvârşeşte la vârsta de 7 până la 12 ani, numindu-se Confirmare.[38] Motivaţia acestei amânări face trimitere la nevoia de conştientizare a copilului asupra importanţei etapei din evoluţia sa spirituală, la o vârstă când poate înţelege pe deplin. Este un argument ce preferă motivaţia psihologică, nevoia conştientizării de tip intelectual şi afectiv, însăşi protecţiei vieţii şi integrităţii spirituale. În fond, în afara milei lui Dumnezeu, din punct de vedere haric, nimic nu apără copilul, cu atât mai mult cu cât, până la Mirungere, nici nu poate fi împărtăşit. Astfel se pierde parte cea mai curată a vieţii, perioadă în care ortodocşilor li se recomandă să îşi împărtăşească pruncii cât mai des posibil.

> Notă: În final trebuie să atragem atenţia asupra cazurilor copiilor prematuri, aflaţi în incubatoare şi pentru care, de obicei, se săvârşeşte doar Taina Botezului. Pentru a supravieţui, aceşti copii au nevoie de protecţie şi, cu atât mai mult, lor le este necesară şi săvârşirea Tainei Mirungerii

1.4 Taina Mărturisirii – curăţirea spirituală

Prin Mărturisire, Spovedire sau Taina Pocăinţei **înţelegem** Taina prin care Dumnezeu ne iartă păcatele spovedite în faţa preotului. Este Taina protejării prin curăţire, tăierea legăturilor cu greşelile omeneşti şi diavolii, precum şi întărirea legăturii cu Dumnezeu Care, astfel, poate lucra mai eficient în viaţa noastră.

În general, oamenii nu îşi ridică foarte multe întrebări legate de necesitatea confesiunii şi a dorinţei de a fi iertaţi

[38] Practica amânării Mirungerii până la vârsta de 7 ani, a fost introdusă în rânduielile Bisericii Catolice abia în secolul al XIII-lea

de către Dumnezeu. O mulţime de reţineri apar, însă, legate de mărturisirea în faţa preotului („... că este şi preotul tot om, că poate este mai păcătos decât mine ...").

Săvârşitorul Tainei Mărturisirii este **preotul duhovnic**, după cum Taina a fost instituită de către Iisus Hristos, când a suflat asupra apostolilor zicând:

„Luaţi Duh Sfânt. Cărora le veţi ierta păcatele, iertate vor fi, şi cărora le veţi ţine, ţinute vor fi."[39]

Dacă totuşi cei reticenţi simt nevoia unor argumente în plus, le propunem să se gândească în următorul fel: dacă pentru o simplă răceală se pot trata singuri, atunci când au nevoie de o operaţie complicată, de ce se duc la chirurg şi nu se operează singuri? Păcatul este o boală a sufletului. Un om care greşeşte foarte rar şi face păcate foarte mici, probabil că ar putea să se spovedească direct lui Dumnezeu şi să ceară iertare. Însă starea noastră de păcătoşenie este foarte avansată şi conştiinţa umană este coruptă. Pentru cei care încă au nedumeriri despre curăţenia sufletului lor, le propunem următorul exerciţiu: timp de trei seri, alcătuiţi o listă cu două coloane conţinând faptele bune săvârşite în ziua respectivă şi faptele rele. Comparaţi cele două coloane şi veţi avea o idee despre cât de bolnav este sufletul dumneavoastră. Cât de bolnavi, din punct de vedere spiritual, sunteţi cu adevărat vă poate spune doar preotul duhovnic; doar el poate da un „diagnostic" corect şi vă va putea ajuta să vă vindecaţi.

Unii vor spune că preoţii spovedesc în grabă sau că le răscolesc viaţa în amănunt sau în intimitate. Şi pentru această atitudine avem câteva răspunsuri. În primul rând, nimeni nu spune că mersul la spovedit este la fel de plăcut cu un ceai luat între prieteni. Mărturisirea păcatelor

[39] Ioan 20, 22-23

implică smerenie, introspecție realistă, conștientizarea tuturor slăbiciunilor și defectelor, pocăință. Apoi, dacă dintre toți medicii alegem pe cei mai buni pentru problemele corpului fizic, tot așa duhovnicul se caută, după cum spun Sfinții Părinți, *cu lacrimi în ochi*. Un duhovnic bun va fi cel potrivit cu personalitatea și ritmurile vieții noastre.

După ce a fost găsit, el nu se mai schimbă, deoarece cunoscându-ne, îi va fi mai ușor să înțeleagă contextul în care am săvârșit unele fapte.

Există **trei condiții ale valabilității Tainei Mărturisirii**:

a) Mărturisirea trebuie să fie completă

O vindecare totală se realizează doar prin eradicarea tuturor germenilor răului. Mărturisirea este un bun exercițiu de smerenie, iar smerenia este o virtute greu de cultivat. De asemenea, mărturisirea se face cu credința și nădejdea că Dumnezeu poate ierta păcatele noastre.

b) Părerea de rău

Cel ce se spovedește trebuie să simtă în mintea și sufletul său părerea de rău pentru ceea ce a făcut. Nu doar să o declare. Chiar dacă preotul poate fi mințit, Dumnezeu știe dacă ne căim sau nu. Nu este o condiție mai ușoară decât prima, căci sunt foarte multe păcate plăcute despre care cu greu putem spune că ne pare rău pentru că le-am săvârșit.

c) Promisiunea îndreptării

Ultima condiție este promisiunea îndreptării. Desigur, rareori putem promite că nu vom mai face un păcat. În general, păcatele mari sunt mai rar susceptibile a se repeta decât păcatele mici sau cotidiene (mințim, gândim rău despre cei din jur, vorbim violent, suntem egoiști). Promitem însă că vom încerca să păcătuim din ce în ce

mai puțin, astfel încât de la o mărturisire la alta să creștem, din punct de vedere spiritual, măcar cu un grăunte de mei.

Conștientizând importanța celor trei condiții de mai sus, vom înțelege că actul spovedirii nu începe sub patrafirul preotului, ci prin autocunoaștere, conștientizarea propriilor neputințe, pe care ni le vom mărturisi întâi nouă, apoi lui Dumnezeu și în cele din urmă preotului. Conștientizarea bolii atrage după sine conștientizarea nevoii de vindecare.

Cum ne spovedim?

Cu o seară înainte de a merge la spovedit este bine să ne retragem măcar pentru o oră din cotidian și să ne uităm la felul în care s-a scurs viața noastră în ultimul timp. De asemenea, este bine să ne notăm păcatele pe o foaie de hârtie (păcate făcute cu gândul, cu vorba și cu fapta). Practica a demonstrat că o mărturisire completă se face citind păcatele. Astfel, vom fi mai concișI, nu vom uita unele păcate și vom fi mai feriți de subitele crize de rușine provocate de unele întrebări ale preotului.[40]

Tot cu o seară înainte de spovedit vom avea timp să cugetăm asupra păcatelor noastre până când vom înțelege unde am greșit și vom căuta părerea de rău pentru tot ce-am făcut. Tocmai de aceea, înainte de a ne întâlni cu

[40] Preotul nu se află în poziția de a descoase penitentul de greșelile sale, deoarece acesta a venit de bună voie, pentru a se curăța de păcate. Duhovnicul poate întreba în ce condiții a făcut penitentul anumite păcate (este mai grav să furi de plăcere, decât să furi pentru că îți era foame). Dacă însă cel ce se spovedește așteaptă să fie întrebat, își asuma responsabilitatea de a fi chestionat asupra unor păcate, chiar dacă nu le face, și nu are de ce să se simtă ofensat.

preotul duhovnic, se citeşte *Canonul de pocăinţă către Domnul Iisus Hristos*.[41]

A te spovedi înseamnă cu adevărat să arăţi cele mai oribile răni ale sufletului tău şi nu întâmplător, în molifta ce precede spovedaniă, se spune: „*Luaţi aminte, ca venind la doctor să nu plecaţi nevindecaţi*".

Canonul sau epitimia

După mărturisire, preotul duhovnic va da credinciosului un canon. Canonul nu este o pedeapsă, ci „tratamentul" necesar sufletului pentru a se vindeca. Spre exemplu, unui om care a furat i se va da canon să facă milostenie şi să împartă săracilor echivalentul în bani a bunurilor furate. Unui om lacom i se va da canon să ţină post. Unui om leneş i se va cere să facă mătănii. Conţinutul canonului depinde de înţelepciunea şi de priceperea de „vindecător" a duhovnicului. Scopul vădit al epitimiilor este vindecarea de păcate, nu pedepsirea, potrivit afirmaţiei Sfântului Vasile cel Mare:

„*Vindecarea să se hotărască nu după timpul penitenţei, ci după chipul pocăinţei lor.*"[42]

Există două feluri de a acorda un canon. Pentru cei care nu au păcate foarte mari, deşi se acordă canon, se dă dezlegare pentru a se împărtăşi. Pentru cei ce au păcate grave, respectarea canonului condiţionează primirea Euharistiei, peste o vreme stabilită de regulile bisericeşti (luni sau ani) în care se posteşte, se fac rugăciuni şi anumite fapte bune.[43] Aceşti oameni nu sunt excluşi din

[41] Se găseşte în *Ceaslov* sau în unele cărţi de rugăciune

[42] I. N. Floca, *op. cit.*, vol. II, p. 46

[43] Hristos a refuzat împărtăşirea lui Iuda, spunându-i să plece şi să facă ce are de făcut, înainte de a împărtăşi apostolii la Cina cea de Taină.

Biserică însă poziţia lor în comunitatea religioasă poate fi asimilată condiţiei bolnavilor aflaţi în carantină. Indiferent în care dintre aceste două situaţii ne aflăm, vom da seama la următoare mărturisire dacă am împlinit canonul sau cât din el am reuşit să împlinim.

> Notă: Canoanele arată că episcopul are dreptul de a mări, de a micşora sau de a dezlega penitentul doar de epitimiile pe care le-a stabilit personal, nu şi de cele stabilite de alţi duhovnici. Deci, cei ce îşi spun speranţa în a fi dezlegaţi prin episcop de canonul primit, trebuie să ştie că ispitesc ierarhul şi se ispitesc pe sine în zadar.

1.5 Taina Euharistiei – îmbogăţirea spirituală

Cuvântul grec ευχαριστια înseamnă mulţumire, deoarece Mântuitorul, înaintea instituirii Tainei Euharistiei la Cina cea de Taină, a mulţumit Tatălui pentru cele împlinite în timpul activităţii Sale în lume. Taina a cunoscut, de-a lungul timpului, mai multe denumiri: Împărtăşire, Cina Domnului, Frângerea pâinii, Paharul mântuirii, Cuminecătură. Este cea mai însemnată dintre toate Tainele deoarece, în timp ce prin celelalte Taine creştinul primeşte numai harul divin, prin Sfânta Euharistie el se împărtăşeşte cu însuşi izvorul harului.

Sfânta Euharistie **este** Taina prin care, sub forma pâinii şi a vinului, ne împărtăşim cu însuşi trupul şi sângele Domnului.[44]

După cum am menţionat mai sus, Taina Euharistiei a **fost instituită** de Mântuitorul Iisus Hristos la Cina cea de

[44] Protestanţii refuză Euharistiei caracterul de Taină deoarece nu consideră prezenţa Mântuitorului a fi reală.

Taină când, luând pâinea, a binecuvântat-o şi împărţind-o apostolilor a zis:

„Luaţi, mâncaţi, acesta este trupul Meu ..."[45]

Şi luând paharul cu vin a zis:

„Beţi dintru acesta toţi, acesta este sângele Meu ..."[46]

Apoi, a poruncit apostolilor:

„Aceasta să o faceţi întru pomenirea Mea."[47]

Materiile folosite pentru Taina Euharistiei sunt pâinea dospită şi vin amestecat cu puţină apă caldă, numite generic Sfintele Daruri.[48]

Săvârşitorul Tainei poate fi doar episcopul sau preotul.

Primitorii Tainei sunt creştinii valid botezaţi, care fac parte din Biserică, au primit dezlegarea preotului duhovnic în acest sens şi au respectat condiţiile necesare pentru a se putea împărtăşi.

Respectarea condiţiilor necesare pentru a primi Taina Euharistiei, cât şi a regulilor ce trebuie respectate după împărtăşire, constituie garanţia unei protecţii eficiente, primite prin administrarea acestei Taine.

Condiţii pentru primirea Tainei Euharistiei:

a) Pregătirea prin postire, pe durata postului bisericesc sau cel puţin trei zile înainte.

---

[45] Matei 26, 26-28

[46] *Ibidem*

[47] Luca 22, 19

[48] În Biserica Romano-Catolică se săvârşeşte Euharistia cu azimă (pâine nedospită), iar în anumite regiuni fără vin (deşi preoţii se împărtăşesc şi cu vin). Nu credem că natura pâinii – dospită sau nedospită are vreun efect asupra validităţii Împărtăşirii, însă lipsa vinului ridică un mare semn de întrebare asupra validităţii Tainei în Biserica Romano-Catolică.

b) Pregătirea prin mărturisirea păcatelor pentru a primi învoirea preotului duhovnic de a ne împărtăşi căci, potrivit cuvintelor Sfântului Apostol Pavel, cel ce se împărtăşeşte cu nevrednicie acela:

„ ...îşi mănâncă şi îşi bea osândă, nesocotind trupul Domnului."[49]

> Notă: Aceste două etape pregătitoare vizează curăţirea trupului şi sufletului nostru pentru a-L putea primi pe Hristos, aşa cum, în practica de zi cu zi, curăţăm casa pentru a putea primi vizita unei persoane importante.

c) Citirea *Canonului Sfintei Împărtăşiri*[50] şi a rugăciunilor destinate momentelor ce precedă împărtăşirea.

d) Ajunarea[51] de la miezul nopţii, până după împărtăşire.

> Notă: Femeile aflate în perioada menstruaţiei nu se pot împărtăşi.

Efectele Sfintei Euharistii decurg din unirea cu Iisus Hristos, potrivit cuvintelor Sale:

„Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu petrece întru Mine şi Eu întru el."[52]

Împărtăşirea este cea mai puternică formă de protecţie, conferită de Biserică, prin participare personală şi directă. Pentru diavol, trupul uman nu reprezintă nici un interes deoarece este trecător. De aceea, demonii percep prin trup, ca printr-un glob de sticlă, partea spirituală a entităţii pe care fiecare om o reprezintă. Acolo se află Hristos, asemenea unei candele ce nu se stinge niciodată, a cărei lumină a fost aprinsă odată cu prima noastră împărtăşire,

---

[49] I Corinteni 11, 29

[50] În *Ceaslov* sau în diverse cărţi de rugăciuni.

[51] Nu se mănâncă nimic, nu se beau lichide

[52] Ioan 6, 56

după Botez. Dacă omul ar avea puterea de a nu săvârşi nici un păcat şi nici nu ar suferi de pe urma păcatelor părinţilor sau a păcatelor moştenite din neam, Hristos din sufletul nostru ar lumina puternic şi, astfel, ar ţine diavolul la distanţă. Aceasta înseamnă că vom fi mai sănătoşi, mai eficienţi, mai norocoşi, mai inteligenţi, mai frumoşi, într-un cuvânt, mai protejaţi.

Fiecare păcat pe care îl săvârşim se aşează peste globul de sticlă din jurul sufletului nostru asemenea unor mizerii, acoperind în timp lumina interioară. Diavolul se va putea apropia din ce în ce mai mult, determinându-ne să facem noi şi noi păcate, iar intensitatea luminii va scădea datorită pierderii legăturii cu cele spirituale. Prin Mărturisire curăţăm învelişul sufletului nostru, iar prin Împărtăşire realimentăm lumina a cărei strălucire ne fereşte de influenţa diavolului, reînnoind legătura spirituală cu divinitatea.

În privinţa **ritmicităţii împărtăşirii**, regulile generale, vehiculate astăzi în Biserică, spun că fiecare creştin trebuie să se împărtăşească de patru ori pe an (în fiecare din cele patru mari posturi bisericeşti) iar, dacă nu, măcar o dată, în Postul Mare. Putem afirma însă că împărtăşindune des vom fi mult mai protejaţi decât dacă ne vom împărtăşi mai rar. Fiecare creştin are o viaţă personală unică în datele sale, iar ritmicitatea după care se va împărtăşi este dată de nevoia acestuia de a fi protejat, în strânsă legătură cu vrednicia cu care va primi Taina. Felul în care aceste două aspecte sunt coroborate îl poate stabili doar duhovnicul la care se spovedeşte.

Există câteva excepţii sau **reguli aparte** privind primirea împărtăşirii:

- copiii până la vârsta de 5 ani se pot împărtăşi fără Mărturisire[53], în fiecare săptămână, la liturghia

[53] *Ne vorbeşte Părintele Cleopa*, vol II, p. 24

duminicală. Este una dintre cele mai înţelepte fapte pe care părinţii, bunicii sau naşii le pot face pentru copiii mici, deoarece le oferă un „bagaj" de bunătăţi izvorâte din harul unirii cu Hristos şi din protecţia astfel conferită. Ele îi vor ajuta pe tot parcursul vieţii lor, asigurându-le o evoluţie cu mult mai bună decât a copiilor neîngrijiţi, sub acest aspect, de către rudele lor. Mai deasa împărtăşire fereşte copilul de predispoziţia spre păcat, ce începe să se manifeste de la vârsta de 2-3 ani, şi de alterarea treptată a spiritualităţii şi auto-cenzurii cu care Dumnezeu l-a înzestrat.

- de la vârsta de 6 – 7 ani, copiii vor trebui spovediţi înainte de primirea Tainei, iar sfatul nostru este de a face efortul să îi spovediţi individual, nu în grupuri, după cum se practică în majoritatea bisericilor din ţara noastră. Mărturisirea individuală are un altfel de impact asupra evoluţiei copilului, sub aspect pedagogic, de conştientizare, de introducere a auto-cenzurii, de resimţire a părerii de rău pentru greşelile făcute.

- cei aflaţi pe patul morţii sau în pericol de moarte, chiar dacă au canoane ce îi opresc de la împărtăşit pentru o vreme, vor fi împărtăşiţi, cu condiţia să poată înghiţi.

> Notă: În condiţii extreme – copii foarte mici, bolnavi foarte grav, ajunarea nu este necesară, dar este bine să se consulte preotul duhovnic în prealabil.

Dată fiind importanţa fără echivalent a Tainei Euharistiei, se cer respectate o serie de **reguli după primirea Tainei**:

- în ziua împărtăşirii nu se scuipă[54], deoarece în fiecare părticică de pâine şi de vin din Euharistie se află Iisus Hristos întreg.

- nu se îngenunchează;

[54] Nu se mănâncă gumă de mestecat, seminţe, nu se fumează

- se evită orice fel de sângerare (Euharistia este asimilată direct în sânge);

- nu se sărută icoane (la rugăciunea dinaintea împărtăşirii am zis împreună cu preotul „*Nici sărutare nu-ţi voi da ca Iuda*" – expresia metaforică a afirmaţiei „Nu te voi trăda", căci Iuda L-a vândut pe Iisus printr-o sărutare);

- se mulţumeşte prin citirea *Rugăciunilor de după dumnezeiasca Împărtăşire*[55].

În final, atragem atenţia asupra faptului că Biserica Ortodoxă nu se află în comuniune euharistică nici cu Biserica Romano-Catolică şi nici cu Bisericile Protestante sau Biserica Anglicană. Cu toate că preoţii protestanţi sunt dispuşi să împărtăşească credincioşii ortodocşi, acestora din urmă nu le este îngăduit.

> Notă: Pâinea şi vinul binecuvântate la slujba de Înviere, cunoscute sub denumirea de *Paşti*, nu sunt echivalentul Euharistiei şi nu împărtăşesc aceleaşi efecte harice.

1.6 Taina Maslului – „profilaxia" spirituală

Maslul sau **Eleoungerea** este **Taina** prin care cei bolnavi primesc vindecarea, cei în necazuri primesc ajutor în rezolvarea problemelor, iar cei cu o viaţă lipsită de evenimente negative primesc protecţie pentru a nu ajunge bolnavi sau în necazuri.

> Notă: În unele zone din Transilvania sau Bucovina există credinţa greşită că Taina Maslului se administrează doar muribunzilor, datorită influenţei Bisericii Catolice. În cultul catolic, această Taină poartă denumirea de *Extrema unctio* şi înlocuieşte împărtăşirea finală a persoanelor aflate pe moarte.

[55] vezi *Ceaslovul* sau alte cărţi de rugăciuni

Materiile folosite la Maslul sunt ulei, făină şi 7 lumânări. Uleiul sfinţit printr-o ierurgie (vezi capitolul următor) asociată acestei Taine se foloseşte pentru protecţie (se însemnează sub semnul Sfintei Cruci pe frunte, seara înaintea somnului, dimineaţa, înainte de a părăsi casa), se poate pune în mâncare sau se foloseşte spre vindecarea prin aplicarea asupra zonei bolnave sau dureroase (frunte, ochi, încheieturi reumatice). Făina poate fi lăsată la biserică, alături de două pomelnice pentru vii şi pentru morţi, urmând să fie schimbată cu o prescură şi dată la următoarea Liturghie sau se poate folosi la mâncare. Lumânările se ard în timpul slujbei.

Săvârşitorii Maslului sunt şapte preoţi – în cazul Maslului de obşte, organizat în biserici, minim 2 preoţi – în cazul săvârşirii Maslului în casele credincioşilor sau în bisericile parohiilor mici sau izolate. Numărul de slujitori ai Tainei, pe care Biserica l-a stabilit, ne indică importanţa ei şi nevoia de a fi bine slujită, în folosul realizării protecţiei necesare credincioşilor. Un număr de cel puţin doi preoţi va prezenta o garanţie mai mare a eficienţei slujbei în raport cu un singur slujitor.

Primitorii Maslului sunt creştinii ortodocşi, fără a exista o pregătire sau o condiţionare aparte. Mai mult, prezenţa efectivă a bolnavilor, a copiilor mici, a călătorilor nu este necesară, pentru ei putându-se săvârşi Maslul asupra hainelor pe care, purtându-le ulterior, se vor putea bucura de efectele acestei Taine.

Structura slujbei Maslului presupune citirea a 7 fragmente din *Evanghelii*, ungerea credincioşilor de 7 ori cu ulei sfinţit odată cu rostirea de 7 ori a **formulei** „*Părinte Sfinte, doctorul sufletelor şi al trupurilor, tămăduieşte pe robii tăi aceştia de neputinţa trupească şi sufletească ce i-a cuprins*" şi citirea a 7 rugăciuni la

diferite nevoi. În legătură cu aceste 7 rugăciuni trebuie să menționăm faptul că nu există problemă pentru care Biserica Ortodoxă să nu aibă rugăciuni ajutătoare. Astfel, vom putea cere slujirea Maslului pentru un elev aflat înaintea unui concurs important al vieții lui, pentru o persoană în necazuri, pentru o gravidă, pentru un nou-născut botezat, pentru un bolnav, pentru binele casei noastre, pentru binele și protecția noastră. Dacă vom merge la Maslurile de obște (la biserică, odată cu alți credincioși) vom observa că, din cele 7 rugăciuni, una este pentru iertarea păcatelor și eliberarea celor prezenți, una este pentru protecție, una este pentru bolnavi, una este pentru elevi, una este pentru cei aflați în nevoi, una este de dezlegare și așa mai departe, în funcție de solicitările credincioșilor.

> Notă: Taina Maslului este strâns legată de simbolistica biblică a cifrei 7, care ne amintește de perfecțiunea celei de a 7-a zi a creației când Dumnezeu a constat că toate erau „*bune foarte*". Aici 7 simbolizează nevoia fiecăruia dintre noi de a fi restaurați la perfecțiunea edenică și de a ne bucura de aceasta prin mântuirea sufletelor.

Am putea vorbi și despre o **ritmicitate** a primirii Tainei, deoarece multe persoane se așteaptă, cerând Maslu pentru un bolnav grav, ca acesta să se vindece după o singură slujbă. Atâta timp cât o carență de calciu nu trece cu o singură pastilă, nici carențele spirituale nu se rezolvă de azi pe mâine. Ideal este ca fiecare credincios să primească Taina Maslului (prin prezența sa sau prin intermediul hainelor) măcar o dată pe lună și măcar o dată pe an să se slujească Taina în casa în care locuiește.

> Notă: În final, este bine să spunem câteva cuvinte referitoare la „deschisul cărții" practică divinatorie ce își are originea în simbolistica Tainei Maslului. La această Taină, *Evangheliarul* este deschis de unul dintre destinatarii slujbei, deoarece așezarea cărții deschise peste capetele credincioșilor simbolizează mâinile atotputernice ale Domnului.
>
> Evanghelia la care s-a deschis cartea nu are nici o importanță și practica preoților de a interpreta textul ce a reieșit este un foarte mare păcat. De aici decurg practicile deschiderii *Psaltirii* sau a altor cărți bisericești atât de către preoți, cât și de către profani. Iată ce afirmă
>
> Părintele Cleopa în acest sens: „*Cei ce ghicesc prin deschiderea Psaltirii și a altor cărți sfinte, se opresc de la împărtășanie până la 7 ani, pentru că Psaltirea este o carte sfântă [...] și este pentru rugăciune, iar nu pentru ghicit și câștigarea banilor spre osândă. Același păcat fac și unii preoți care «deschid cartea», cum se spune în popor, și cad sub grea osândă, atât ei, cât și cei care cer să le deschidă Sfânta Evanghelie.*"[56]

1.7 **Taina Nunții** – împlinirea iubirii

Nunta, Cununia sau **Căsătoria** este Taina prin care un bărbat și o femeie, care s-au hotărât în mod liber să trăiască împreună întreaga viață, primesc, prin rugăciunile preotului, harul divin ce sfințește legătura lor și îi ajută la împlinirea scopurilor ei.

Spre deosebire de celelalte Taine, această Taină este specială prin faptul că **a fost instituită** de Dumnezeu în rai, pentru a corespunde naturii sociale a omului:

„*Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el.*"[57]

Prin participarea Sa la nunta din Cana Galileei și săvârșirea minunii transformării apei în vin, Mântuitorul a arătat o apreciere specială Tainei Nunții.

---

[56] *Ne vorbește Părintele Cleopa*, IV, p. 138
[57] Facere 2, 1